

ஜனவரி

1985

3

ஏரி முதிரா இளநாம்பன்
கன்றுகள்.

ஊர் நிமிர

நானே உழைக்க வளர்த்து எடுத்த
ஏரி நிமிரா இளம் நாம்பன் கன்றுகள்
பாராமுகமாய் இருக்க முடிஞ்சிருமே!
வேலி பிரிச்ச

அவற்றை வெளியாலை கொண்டுபோய்
காலித்தனம் பண்ணக்கண்டும்
பொறுக்கிறதே!

நானுக்கு நாளாக
நாற்பது ஐம்பதுவாய்
ஆளுக்காளாய் வந்து கொண்டெல்லே
போரூங்கள்

பச்சை உயிராகப் பார்த்திருக்கக்
கொண்டுபோய்ப்
பிச்சப்

பிடுங்கி உயிரும் எடுத்து.....

விடுகாலி நாம்பன் கதையை விடுங்கோவாம்
பயிரழிவு என்று

பழிகமத்திப் போட்டவங்கள்
உயிரழிவும் செய்தெல்லே ஊருலகைப்
பேய்க்காட்டி
நீதிக்குச் சீலை உரிஞ்சு பறிச் செடுத்து
வீதியெலாம்
நிர்வாண வேடிக்கை செய்யிறதைப்
பார்த்து

நெடுகப் பெருமூச்சு விட்டென்ன?
ஊர்த்துள்வாரம் எம்மன்
என இருந்தால்!

எல்லாரும் ஏன்
சும்மா ஏங்கிப்போய் நிற்கிறீர்

பல்லைக்கடிச்சு
நெருடி அவன் பார்த்தால்,

உண்மைகளைக் கட்டி ஒளிச்சால்
முடிஞ்சிருமே!

மாட்டைப் பிடிச்சவங்கள்
வீட்டைப்பிடிக்கானால்

மணிக்கணக்கே செல்லும்
எழும்புங்கோவன் கெதியாய்.

—கல்வயல் வே. குமாரசாமி

கல்முனையில் 4 வருடங்களாக தரமான கல்வியை
அளித்துவரும் ஒரே கல்வி நிலையம்

2881

LET'S LEARN

No.7, R.K.M. Road,

KALMUNAI.

1985-ல் வருட க. பொ. த. (உயர்தர) பரீட்சைக்கான
துரித மீட்டல் வகுப்புகள்

ஜனவரி மாத ஆரம்பத்தில்
தொடங்குகின்றது.

தூயபிரயோகம் புள்ளிநாயகம் G. S. Q.

இரசாயனவியல் பட்டமகாலிங்கம் B. Sc.

பௌதீகவியல் பட்டப்பாஸ்கரன் B. Sc.

தாவரவியல் }
விலங்கியல் } தேய்வேந்திரா B. Sc.

கணக்கியல் }
பொருளியல் } ஒரு பிரபல பட்டதாரி ஆசிரியர்
வர்த்தகம் }

ஆங்கில திட்டச்சு சுருக்கெழுத்து வகுப்புகள்

தொடர்புகள் - பணாளர்

LETS LEARN - முனை.

ஜனவரி
1985

3

படைப்பாளிகள்

- * தாமரைச்செல்வி
- * மன்கூர் ஏ. காதர்
- * எஸ். எம். ஜே. பைஸ்தீன்
- * வீ. ஆனந்தன்
- * பொன். சிவானந்தன்
- * மண்டூர் அசோகா
- * சோலைக்கிளி
- * சபா. ஜெயராசா
- * நிலா தமிழிள்தாசன்
- * ராகு - கேது
- * காவோ - யிங்
- * சடாட்சரம்
- * எம். ஏ. றஷீத்
- * எம். ஐ. எம். ஹனிபா
- * கலாநிதி க. அருணாசலம்

புதிய முகவரி

46, கலைமகள் வீதி (கிழக்கு)
நொச்சிமுனை - மட்டக்களப்பு.

(இந்த மெளன் இடைவெளியில் எழுத்துக்களாக மாற்றம் பெறாத எழுத்து உணர்வுகள், எண்ணங்களைக் காண்பீர்கள். இன்றைய நெருக்கடியான சூழலில் நாம் எதை எழுதுவது? எதை எழுதாமல் விடுவது? மிகவும் கஷ்டமான சூழ்நிலையிலும் களத்தை உங்கள் முன் சமர்ப்பிப்பதில் திருப்தியடைகிறோம்.)

கடிதங்கள் ... கருத்துக்கள் ...

களம் படித்தேன். நிறைவு தரக்கூடிய தாக விடயங்கள் அமைந்திருந்தன. சம காலப் பிரச்சனைகளை மனித மனங்களில் ஆழப் பதித்து விட்டது களம். செல்வராச கோபாலின் பேட்டி நன்றாகவே நீண்டு விட்டது.

எம். ஏ. நஜ்முதீன் - அக்கரைப்பற்று

களம் 1 ஐ விட 2 மிக முன்னேற்ற மாகக் காணப்பட்டது. களத்தை எப்படியாவது சிரமப்பட்டு ஒரு எல்லை வரைக்கும் சீக்கிரம் வெளியிடப்பாருங்கள். நம் நாட்டுச் சஞ்சிகைகள் காலதாமதமாக வெளிவருவதும் அதன் தோல்விக்கு முக்கிய காரணமாக அமைகிறது.

சோலைக்கிளி - கல்முனை.

களம் 2 அற்புதமாக அமைந்திருக்கிறது. அத்தியூத்தாற்போல களம் பொலிந்தாலும் இதே தனித்துவத்தையும் தரத்தையும் பேணுங்கள். அட்டையில் இடம் பெற்றிருந்த ஆனந்தனின் கவிதை மனச்சாட்சியின் குரலாக-அஷ்ரஃப் அவர்களின் எழுத்தும் முருகபூபதியின் எம்மைப் பற்றிய அவர்களின் நினைப்பும் உரத்த சிந்தனையைத் தூண்டின. உமாவரதராசஜனின் கதை அவரின் கண்ணகி, சீதை பத்தினி இல்லாத ஓர் T. O. வை.....அற்புதமான வார்ப்பு - கதையில் வரும் சாம்பமூர்த்தியை எண்ணும்போது இப்பவும் சிரிப்பு வருகிறது. ஞானரதனின் தமிழ் வடிவில் மிளிரும் 'மீண்டும் பிறப்பேன்' இதயத்திள் சுவர்களிலெல்லாம் எதிரொலித்தது. பெட்டகத்தில் இன்னும் ஆழமான விசயங்களை சேர்க்கலாம். இத்தனை இருந்தும் ஒவ்வொரு பக்கத்திலும் எழுத்துப் பிழைகள் ஏராளம்.

எஸ். எஸ். எம். கனிபா - ஓட்டமாவடி

சஞ்சிகை கனதியாக இருக்கிறது. தரத்தைத் தொடர்ந்து பேணுங்கள்.

கோகிலா மகேந்திரன் - தெல்லிப்பளை

களத்தில் மெருகு மெய்மறக்கச் செய்கிறது. அட்டைப்படத்தில் இன்னும் அசட்டையாய் இருக்கிறீர்களே. கடுகை விஞ்சும் ஆசிரிய தனையங்கம். துணிச்சலான கட்டுரை. களம் ஒரு வித நம்பிக்கையூட்டும் களம் தான்.

வி. கே. ரவிப்பிரியா - பெரியகல்லாறு

வீ. ஆனந்தனின் கருத்துச் செறிவும் காத்திரமும் மிக்க பாடல் நீதிதேவனின் குரலாக ஒங்கி ஒலிக்கின்றது. எம். எச். எம். அஷ்ரஃப் பின் கட்டுரை மனிதாபிமானம் படைத்த எவரது உள்ளத்தையும் தொடும் வகையில் அமைந்துள்ளது. உமாவரதராசனின் 'உயர' இலாப வேட்டையை யே முதன்மையான குறிக்கோளாகக் கொண்டு செயற்படும் முதலாளித்துவத்தின் தில்லுமுல்லுகளை அம்பலப்படுத்துகின்றது.

கலாநிதி. க. அருணாசலம் - பேராதனை

களத்தின் அமைப்பு உள்ளே உள்ள ஆழமான கனதியான படைப்புக்களைப் பார்க்கையில் மிகவும் மகிழ்ச்சியாக உள்ளது. பாராட்டுக்கள்.

வதனா தம்பியையா

ஜூலை 25 ல் கர்ப்பமுற்ற தாய்க்குலங்கள் ஜீரணித்த தந்தையர்கள்..... எல்லா என் கனவுகளை என்னியரின் வழித் தொடர்ந்து மோப்பர்களை களை பிடுங்கி தேசியி ஒருமைப்பாட்டில் களம் கண்ட கவிஞர்களுக்கு இராமலிங்கம் வ(ழி)லுலுட்டி நாளை நம் தம்பி தங்கை இறைமையுடன் வாழ நாற்றிசையும் தூங்காமல் உழைக்கச் செப்புகிறார்.

மருதூர்வாணன் - மருதமுனை

முன் கீர்டங்கள்

‘தாமரைச் செல்வி’

கதவைச் சாத்திப் பூட்டிக்கொண்டு முருகேசு வாத்தியார் தெருவில் இறங்கி நடந்தார். காலை வெய்யில் இதமாய் கன்னத்தில் சுட்டது. அவரது தோற்றம், நடை, இயல்பு எல்லாமே தனித்தன்மையானது, நல்ல உயரமும் பூசிய உடலுமாக பெரும் உருவம்..... அடி அடியாய் எடுத்து வைத்து நிதானமாய் நடப்பார். அதிர்ந்து பேசி அறியாதவர். அவருக்கு கோபமே வருவதில்லை. கோபம் வரும் சமயங்களில் புருவத்தை நெரித்து உதட்டைக் கடித்துக் கொண்டு எதிராளியை ஒரு பார்வை பார்ப்பார். அந்தப் பார்வையே எதிராளியை தண்டிக்கப்போதுமானதாகி விடும்.

நீளமாய் தைத்த ஷேர்ட். தூய வெண்மையில் வேட்டி. இந்த உடை என்றைக்கும் மாறாது. இந்த வயதிலும் மூக்குக் கண்ணாடி அணிவதில்லை. துல்லியமான கண்பார்வை.

இப்போது ஏற்பட்டிருக்கின்ற தளர்ச்சி முதுமையால் வந்தது. இன்னும் ஒரு வருடத்தில் ஓய்வு எடுக்க வேண்டுமே என்ற கவலை. பள்ளிக்கூடத்தை விட்டுப்பிரிய முடியாத அளவுக்கு பல வருஷங்களாய் மனதுள் ஏற்பட்டிருந்த சொந்த உணர்வு..... இப்போது அவரை சித்திரவதைப்படுத்துகிறது.

தனக்கென்று ஒரு குடும்பத்தையே ஏற்படுத்திக் கொள்ளாதவர். நாளைக்கு இறந்தாலும் கூட அழப்போவது இந்த கிராமத்து ஜனங்கள்தான்.

முருகேசு வாத்தியார் கைக் கடிக்காரத் தைப் பார்த்தார். 7-55 இந்த நேரம் அதிபர் வந்தாரோ என்னமோ.....

ஒழுங்கையில் நடந்து தெருவில் ஏறியபோது பக்கத்து வயற்கரையில் நின்று வேப்ப மரத்தினடியில் சிலர் புத்தகங்களோடு நின்று கொண்டிருந்தார்கள்.

பத்தாம் வகுப்பு மாணவர்கள்

“மாணிக்கராசா ! இங்க வா”

அவர் நின்று கூப்பிட்டார்.

அந்தக் கூட்டத்திலிருந்து ஒருவன் அவரிடம் வந்தான். ஒரு கையில் புத்தகக்கட்டு மற்றக்கையால் முன் நெற்றியில் விழுந்த மயிரை ஒதுக்கி விட்டுக்கொண்டு அலட்சியமாய் நடந்து வந்தான். “பள்ளிக்கூடம் தொடங்கப் போகுதல்லே, ஏன் இங்க நிற்கிறியள், நானும் கவனிக்கிறன் நெடுகவும் லேட்டாய்த்தான் ஸ்கூலுக்கு வாரணங்கள் ஓடுங்கோ கெதியாய்.”

“குணம் வருவான் அதுதான் பார்த்துக் கொண்டு நிற்கிறம்”

“குணத்துக்கு பாதை தெரியாதே. அவன் வருவான்தானே. இப்பத்தைப் பெடியளுக்கு எதிலயும் ஒரு ஒழுங்கு இல்லை. பெல் அடிக்கப்போகுது. ஓடுங்கோ.....”

அவர்கள் தயங்கி நிற்க அவர் தொடர்ந்து நடந்தார். முந்தின காலத்துப் பெடியள் மாதிரி இந்தக் காலத்துப் பெடியல் இல்லை இவர்கள் நல்லாய் மாறியிட்டாங்கள் என்றை சொல்லுக்கு ஏதும் மதிப்பு தாருங்களே.....”

பெருமூச்சு விட்டுக்கொண்டே நடந்தார்.

இரண்டு சிறியதும் ஒரு பெரியது மாக மூன்று கட்டடங்கள் அடங்கிய பாடசாலையை அவர் அடைந்தபோது சரியாய் எட்டுமணி. பிள்ளைகள் விழுந்தையிலும் முற்றத்திலுமாய் சிதறிப்போய் நின்றார்கள்.

ஊருக்குள்ளிருந்து வரும் நாலேந்து ஆசிரியர்களைத்தவிர மற்றவர்கள் யாரும் வரவில்லை.

அதிபர் வர எட்டரையும் ஆகும், பத்தரையும் ஆகும். யாழ்ப்பாணம் சாவகச்சேரியிலிருந்து இங்கே வரும் ஆசிரியர்களும் அப்படித்தான். எப்போது வேண்டுமானாலும் வருவார்கள்.

முருகேசு வாத்தியார் மணி அடிக்கலாமா வேண்டாமா என்று கொஞ்சநேரம் தயங்கி நின்றார்.

வேதனையின் அம்புகள் அவர் மனதைத் தாக்கியது. இந்த இருபத்தைந்து வருஷங்களாய் இந்த பாடசாலையில் எத்தனையோ மாற்றங்களைக் கண்டவர் அவர். காடும் புதருமாய் மண்டிக்கிடந்த கிராமம் இப்போது வயலும் தோட்டமுமாய் என்னமாய் மாறிவிட்டது.

அந்தக்காலத்து ஆட்களுக்கு இன்றைக்கும் அவர் மீது பாசம்..... மதிப்பு அதிகம். இன்றைய ஆட்கள் கடைக்கண்ணைல் பார்க்கும் அலட்சியத்தைக் கண்டு அவர் மனம் மிகவும் நொந்து போகும்.

அவர் பள்ளிக் கூடத்துக்கு வாத்தியார் மட்டுமட்டுமல்ல அந்த கிராமத்திற்கே பெரிய மனிதராகவும் இருந்தார். எந்த பந்தத்தையும் ஏற்படுத்திக் கொள்ளாத அவருக்கு இந்த கிராமமும் பள்ளிக் கூடமும்தான் சொந்தங்களாய் விளங்கின. இங்கே ஆரம்பக் கல்வியை அவரிடம் படித்து வெளியே போய் வேறிடங்களில் படித்து எஞ்சினியராகவும் டாக்டராகவும் வந்தவர்கள் அவரை மறக்காமல் வந்து பார்க்கும் போது மனம் பெருமிதத்தால் நிரம்பிப் போகும். நான் உருவாக்கியவர்கள் என்று நெஞ்சம் பெருமையில் நிமிரும். அந்த பெருமிதத்தை உணரும் நெஞ்சு இவர்களது அலட்சியத்தை தாங்க முடியாமல் தவிக்கிறது.

ஒவ்வொரு தலைமுறைக்குள்ளும் எப்படி இந்த இடைவெளி வந்தது.....

அதுவும் இந்த பாடசாலைக்கு புதிய அதிபராய் சுந்தரமூர்த்தி வந்த பின்புதான் இவர்கள் இந்த அளவு மாறிப் போயிருக்கிறார்கள். முன்பெல்லாம் முருகேசு வாத்தியார்சான் அதிபர் ஸ்தானத்தில் இருந்தார். ஐந்தாம் வகுப்பு வரை இருந்த பாடசாலை வருஷத்துக்கு ஒரு வகுப்பாய் முன்னேறி இன்றைக்கு பத்தாம் வகுப்பு வரை வந்து விட்டது. அதன் தரம் உயர்ந்த போது அவரது தரம் போதாமல் போய் விட்டது. அதனால் புதிதாய் ஒரு பட்டதாரி அதிபராய் வந்தார்.

நாற்பத்தைந்து வயதிலும் தலை நரைக்காமல் பெல்ஸ், ஷேர்ட் பெல்ட்சகிதம் சுத்தமான மழமழப்பான முகத்துடன் ஸ்மார்ட்டாக வந்து நின்ற சுந்தரமூர்த்தியைப் பார்த்ததும் அவருக்கு ஏற்பட்ட மதிப்பு அளவிட முடியாதது.

தன்னை விட வயது குறைந்தவர் எப்படி தனக்கும் அதிபராய் வரலாம் என்ற நினைவு சிறிதுமின்றி மலர்ந்த முகத்துடன் உண்மையான சந்தோஷத்துடன் தான் அவரை வரவேற்றார்.

தன்னுடைய சொல் கேளாமல் வினையாடித் திரியும் பத்தாம் வகுப்பு பெடியளுக்கு இவர்தான் சரியான வழிகாட்டியாய் இருப்பார் என்று முழு மனதாய் நம்பினார்.

ஆனால்.....ஆனால்.....
இப்போது நினைத்தாலும் நெஞ்சு வலிக்கிறது.

சுந்தரமூர்த்தி இந்த பாடசாலையிலோ..... பாடசாலைப் பிள்ளைகளிலோ எந்த அக்கறையும் எடுக்கக் காணோம். அவர் தினமும் யாழ்ப்பாணத்திலிருந்து வந்து போவார்.

சிலவேளைகளில் ஒன்பது மணிக்கு வந்து பன்னிரண்டு மணிக்கே போய் விடுவார்.

“மாஸ்டர்! நான் வந்துதான் ஸ்கூல் தொடங்கவேணும் என்டில்லே. நீங்களே மணியடிச்சு தொடங்கி விடுங்கோ. நான் வர வேட்டாகும்.”

என்று அவர் முருகேசு வாத்தியாரிடம் முன்னறிவிப்பு கொடுத்தபோது அவர் ஒன்றும் புரியாமல் கொஞ்சநேரம் திகைத்தார்.

முன்பு முருகேசு வாத்தியாரின் பார்வைக்குப் பயந்து நேரத்துக்கு ஒழுங்காய் வந்து கொண்டிருந்த மற்றைய ஆசிரியர்கள் இப்போது நினைத்த பாட்டுக்கு வரத்தொடங்கியிருந்தார்கள்.

அதிபர் கண்டிக்க மாட்டார் என்ற தைரியம்.

முருகேசு வாத்தியாருக்கு நெஞ்சுக்குள் புழுங்கும்.

‘எங்கடை கிராமத்துப் பிள்ளையள் எண்டால் அவ்வளவு இளக்காரமே.....’

நினைத்து நினைத்து தவிப்பார்.

அநே மான மாலை நேரங்களில் பெரிய வகுப்புப் பிள்ளைகளுக்கு தன் வீட்டில் வைத்து இலவசமாய் பாடங்கள் சொல்லிக் கொடுப்பார்.

தங்களை விளையாட விடாமல் இழுத்து வைத்துப் படிப்பிக்கும் அவரை குரோதத்துடன் பார்த்துக் கொண்டிருப்பார்கள் அவர்கள்.

‘படிப்பு படிப்பு என்று மனிசன் எந்த நேரமும் கழுத்தையறுக்குது. எங்களுக்கு ஓய்வு வேண்டாமே.....’ என்று மாணிக்கராசா முணு முணுப்பான். ‘இண்டைக்கு மதகுச் சந்தியில் கிரிக்கட் விளையாட்டுருங்களாம். போக வேணுமடா. இது விடாது போல இருக்கு..... என்று குணம் பரபரப்பான்.

ஆனால் அவரோ கவனிக்க மனமில்லாத அவர்களது நிலையை உணராமல் அக்கறையாய் சொல்லிக் கொடுப்பார்.

‘தம்பியவை உங்கடை விவசாயக்குடும்பம். எப்பிடியோ நீங்கள் கஷ்டப்பட்டு படிச்சால்தான் வாழ்க்கையில் முன்னேறலாம். இந்த காலத்தை தவற விடாமல் கவனமாய் படியுங்கோ.....’

அவர் அடிக்கடி சொல்வார்.

அவர்கள் எந்த எதிரொலியும் இல்லாமல் மௌனமாய் நிற்பார்கள்.

எந்த கண்டிப்பும் இல்லாத அதிபர் மீது இயல்பாய் இவர்களுக்கு ஒரு அபிமானம் படிந்தது.

ரோட்டெல்லாம் சுற்றி விட்டு வேட்டாய் வந்தாலும் அதிபர் எதுவும் கேட்க மாட்டார். நின்றால் மெல்லிசாய் தலையசைப்பார். நிற்காவிட்டால் அந்தப் பிரச்சனையும் இல்லை.

சற்று முறைப்பாய் மனதில் கவலையுடன் பார்க்கும் முருகேசு வாத்தியாரின் பார்வையை வேண்டுமென்றே தவிர்த்து நடப்பதில் ஒரு சந்தோஷம்.

அதிபரிடம் இவர் எத்தனையோ தடவை முறையிட்டும் ஒரு பிரயோசனமும் கிடைக்கவில்லை.

‘‘உதுகள் படிச்ச இஞ்சினியர் டொக்டராய் வரப்போகினமே மாஸ்டர். நான் கவனிச்சுணன் உதுகளில ஒரு பெடியளுக்காவது கெட்டித்தனமில்லை.

சுந்தர மூர்த்தியின் அலட்சிய வார்த்தைகள் அவர் நெஞ்சில் சாட்டையாய் விழுந்திருக்கின்றன.

இப்போது கூட நினைக்கையில் மனம் பொங்குகிறது. இப்போது நேரம் எட்டு பதினைந்து.

முதல் மணி அடித்தார்.

மாணிக்கராசா, குணம், தெய்வேந்திரன் யாருமே இன்னும் வரவில்லை. இந்நேரம் வரை என்ன செய்கிறார்கள்.

இரண்டாவது மணியும் அடித்து பத்து நிமிஷத்தின் பிறகுதான் அவர்கள் ஆறுதலாய் வந்து சேர்ந்தார்கள்.

கோபத்தை அடக்க கஷ்டப்பட்டார்.

முருகேசு வாத்தியார் நீள விழுந்தையில் மெதுவாய் நடந்தார். ஐந்தாம் வகுப்பில் தேவகுமார் மாஸ்டர் குழுதத்தில் சுஜாதாவின் கதையை ஆர்வமாய் வாசித்துக் கொண்டிருந்தார்.

‘முன்பெல்லாம் இவர் எத்தனை ஒழுங்காய் படிப்பிப்பார். இந்த அதிபர் வந்து எல்லாத்தையும் குழப்பிப் போட்டார்’ பெரு மூச்சுடன் தன் வகுப்புக்கு நடந்தார்.

அன்று மாலை, வீட்டின் ஜன்னல் அருகே அமர்ந்து தெருவையே பார்த்துக் கொண்டிருந்தார். கற்கள் நெருடுகின்ற மண்சாலை. நெருக்கமாய் வீடுகள், அதிகமாய் குடிசைகள்.

எதிர் வீட்டுக் குடிசைத் திண்ணையில் எட்டு வயதுச் சிறுவன் ‘அறஞ் செயலிரும்பு’ என்று சுத்திப் படித்துக் கொண்டிருந்தான். அவருக்கு மாணிக்கராசா, குணம், தெய்வேந்திரனின் நினைவு வந்தது. இப்படி சின்ன வயதிலிருந்தே அவர் காண வளர்ந்தவர்கள்; அவர் கையால் அரிச்சுவடி தொடங்கினவர்கள்.

இன்றைக்கு வளர்ந்ததும் அந்த அலட்சியம், வீம்பு, மதியாமை... அதெல்லாம் எங்கேயிருந்து வந்தது?

கொஞ்ச நேரம் யோசித்தார்.

மாணவரிடமோ அதிபரிடமோ சொல்லிப்பயனில்லை. பெற்றோர் களை அணுக வேண்டியதுதான்.

அவர் எழுந்து கதவைப் பூட்டிக் கொண்டு வெளியே நடந்தார்.

மாணிக்கராசாவின் வீட்டு முற்றத்தில் அவனது தகப்பன் நின்று கொண்டிருந்ததை கண்டதும் உள்ளே போனார்.

மண்வெட்டியை இறக்கி வைத்து விட்டு தோள் துண்டால் முகத்தைத் துடைத்துக் கொண்டிருந்தவன். அவரைக் கண்டதும் “வாருங்கோ வாத்தியார். இப்பதான் வயலால் வந்தான். மாணிக்கராசா கதிரையை கொண்டுவந்து போடு அவர் இருக்கட்டும்” என்று வரவேற்றார்.

மாணிக்கராசா ஒரு தடவை எட்டிப் பார்த்து விட்டு பலகைக் கதவின் பின்னால் மறைந்து விட்டான்.

“பரவாயில்லை கணபதி. இருக்கட்டும் மாணிக்கராசாவுக்கு சோதினை வருகுதல்லே, படிக்கிறானே.....”

“ஏதோ படிக்கிறான்”

“ஏதோ படிக்கிறான் என்று நீ கவலையில்லாமல் சொல்லு. அவன் தன்ர பாட்டில விளையாடித் திரியட்டும். நேரத்துக்கு ஸ்கூலுக்கு வாறேலை. ரோட்டைச் சுத்தியிட்டு லேற்றாய் வாறான் பின்னேரத்திலயும் என்னட்ட படிக்க வாறேலை. விளையாடித் திரிஞ்சுபோட்டு பிறகு கவலைப்படுறது. நீ கவனிக்கிறேலை. நீங்கள்தான் வயலுக்குள்ள கிடந்து மாயுறீங்கள். பின்னையளா வது படிச்ச முன்னேறட்டும் எண்ட நினைவில்லை. அவனைக் கவனிச்சு கொள்ளு.”

முருகேசு வாத்தியார் சொல்லி முடிக்கவும் மாணிக்கராசாவை ஒரு கையால் இழுத்து வந்தான் கணபதி.

“பார் எருமை மாதிரி வளர்ந்து நிற்கிறதை. என்னை மாதிரி கடலிப் பிழைப்பு பிழைக்காமல் படிச்ச முன்னேறட்டும் என்று நினைச்சால் தெருச் சுத்திறியே கழுதை. உன்னை.....”

அடுத்த வினாடி அவனை கண்மண் தெரியாமல் அடிக்க ஆரம்பித்து விட்டான்.

முருகேசு வாத்தியார் பதறிப்போய்

“ஏய் கணபதி விடு அவனை. இப்பிடி போட்டு அடிக்கிறியே” என்று தடுக்க முயன்றார்.

“வாத்தியார் நீங்கள் அங்காலை தள்ளுங்கோ. இண்டைக்கு இவன்ர எலும்பெல்லாம் எண்ணி வைக்கிறன். படிக்கவோ விளையாடவோ பள்ளிக் கூடம் போறனி சொல்லனடா.”

மாணிக்கராசா திமிற கைகளால் வாங்கு வாங்குகென்று வாங்கி விட்டு ஓய்ந்து போய் அவனைத் தள்ளி விட்டான் கணபதி. முருகேசு வாத்தியார் இந்தக் கோர தாக்குதலை எதிர்பார்க்காததால் நெஞ்சம் பதை பதைத்துப் போனார்.

“மாணிக்கராசா.....”

அவன் தலையைச் சிலுப்பி அவரை விரோதத்துடன் பார்த்துவிட்டு வெடுக்கென்று போனான்.

“நல்ல புத்தி சொல்றதை விட்டு ஏன் இப்படி அடிச்சனி கணபதி...” அவர் நெஞ்சம் நொந்தது.

மற்றவர்களின் பெற்றோரிடமும் போகும் வதரியம் அவருக்கு இருக்கவில்லை.

இந்த மாதிரி அடிச்சால் பிள்ளை திருந்தும் என்று கணபதி நினைச்சானே... பாவம் பெடியனுக்கு நல்லாய் நொந்திருக்கும். நானும் போய் அந்த மூர்க்கனிட்ட சொன்னே..... அவர் தன்னையே கடிந்து கொண்டார்.

மறுநாள் அவர் ஆச்சரியப்படும்படி அதிபர் எட்டு மணிக்கே வந்துவிட்டார். அதைவிட ஆச்சரியம் அவர் சொன்ன வார்த்தைகள்.

“மாஸ்டர் ஒவ்வொரு நாளும் நாற்பது மைல் பிரயாணம் செய்து வந்து போக கஷ்டமாய் இருக்குது. அதுதான் இங்கயே ஒரு அறை எடுத்து தங்கலாம் என்று நினைக்கிறேன். பாதிச் சம்பளம் பஸ்ஸுக்கே போகுது.

இவருக்கு கொஞ்சம் ஆறுதலாய் இருந்தது. ஊருக்குள்ள இருந்தால் ஒழுங்காய் பள்ளிக்கூடத்தை கவனிப்பார்தானே.

“அதுக்கென்ன பார்த்துத் தாறன். லைட் உள்ள வீடுகள் குறைவு. வசதியளவும் அப்படி இப்படித்தான் இருக்கும்.”

“பரவாயில்லை, அது நான் அட்ஜஸ்ட் பண்ணுவன் மற்றது மாஸ்டர் இங்கை குத்தகைக்கு வயல் எடுக்கலாமோ?”

“என்?” புரியாமல் கேட்டார்

“வயல் செய்தால் நல்ல லாபம் எடுக்கலாம். அதுதான் இங்கை தங்கி கொஞ்ச வயல் செய்யலாம் என்று பார்க்கிறேன்.”

அவரது மனதுக்குள் பொத்தென்று ஒரு சுரங்கம் விழுந்தது.

“இங்கை வந்து வயல் செய்து கன பேர் முன்னேறியிருக்கினமாம். பெடியளும் எனக்கு உதவிறம் என்று சொல்லுறாங்கள். குத்தகைக்கு வயலும் நான் தங்கி இருக்க அறையும் நீங்கள்தான் ஒழுங்கு பண்ணித் தரவேணும்.”

இந்த காலத்தின் எதிர்கால வாரிசுகளைப் பற்றி கலலைப்படாமல் தன் வருமானம் பற்றி பேசும், அவரைப் பார்க்க ஆத்திரமாய் வந்தது இவர்களின் ஏக்கங்கள் எதிர்

பார்ப்புக்கள் எல்லாம்' இவருக்கு புரியப் போகிறதோ.....

முதல் தடவையாய் அவர் மனதுக்குள் ஆத்திரக் குமிழிகள் கொப்பளித்து வாய் வழியாய் வெடித்தது.

“சேர்! உங்களுக்கு எங்கடை கிராமத்தில் உண்மையாய் அக்கறை இருந்தால் வயலைப் பார்த்திருக்க மாட்டீங்கள். இங்கை வளர்ற பிள்ளையனைப் பார்த்திருப்பீர்கள். ஒழுங்காய் நடந்த பள்ளிக்கூடத்தை குட்டிச் சுவராக்கிப் போட்டீங்கள். நீங்களும் ஒழுங்காய் வாறேலை. உங்களைப் பார்த்து மற்றவையும் ஒழுங்காய் வாறேலை கிராமத்து பிள்ளைகள் என்டவுடன் அதுகளுக்கு படிப்பு தேவையில்லை என்ட அலட்சியம் உங்களுக்கு. கூலிக்காரனார் பிள்ளை கூட டொக்டராய் வரலாம் — நீங்கள் ஒழுங்காய் பள்ளிக்கூடம் நடத்தினால். ஏன் உங்கட பிள்ளையள் படிக்கிற பள்ளிக்கூடத்தில் இப்படி நடந்தால் சும்மா இருப்பியளே... இதுகளை பேய்க்காட்டலாம் என்ட நினைப்பு. இனிமேல் ஒழுங்காய் பள்ளிக்கூடம் நடக்க வேணும் நீங்களும் ஒழுங்காய் வரவேணும் இல்லையெண்டால் டிப்பாட் மெண்டுக்குத்தான் அறிவிப்பேன்.” மனதுள் இதுவரை அடங்கியிருந்த ஆவேசம் வார்த்தைகளாய் வெடிக்க அவர் படபடவென்று பேசிவிட்டு நகர்ந்தார்.

சுந்தரமூர்த்தி மலைத்துப்போய் ஒரு நிமிஷம் அப்படியே நின்றார்.

சுற்றிலுமுள்ள கண்கள் மொய்க்க அவமானத்தில் ஒடுங்கிப்போனார்.

முருகேசு வாத்தியாரா இத்தனையும் பேசினார்.....

நம்பவே முடியவில்லை.

அதிர்ந்து பேசி அறியாதவர்..... இன்றைக்கு இத்தனையும் சொல்லிவிட்டார் கோபமும் ஆத்திரமும் சுர்ரென்று எழு அதிபர் பல்லைக் கடத்துக்கொண்டார், ‘உவர் உந்த சொல்லும் சொல்லிவிட்டார். சொன்னதுக்காவாவது இந்த ஊரில் இருந்து வயல் செய்து காட்ட வேணும் என்னை ஆரெண்டு நினைச்சார்.

முருகேசு வாத்தியாருக்கு வகுப்பில் வந்து அமர்ந்த பிறகும் பதட்டம் விலக

வில்லை நெற்றியில் வியர்வ் த்தது. ஐந்து நிமிடங்களில் தன்னை ஒரு நிலைப்படுத்தி மேஜை மீது கவிழ்ந்து கொண்டார். ஏன் இப்படி கோப்படுறன்..... எப்படியோ போகட்டும் எண்டு இருக்க முடியாமல்..... இருக்க முடியேலையே..... இத்தனை வருஷமாய் கிராமத்துடன் ஒன்றிவிட்ட பாச மா..... அந்த பரிதவிப்புத்தானு.....

ஒரு வாரம் சென்றது. இரண்டு நாட்கள் அதிபர் பாடசாலைக்கு வரவில்லை. மூன்றாம் நாள் வந்தவர் முருகேசு வாத்தியாருடன் கதைக்கவில்லை. அதிபரின் முகத்தில் ஆவேசம், இளக்காரம் நிரம்பி இருந்தது. அடுத்த வாரம் முருகேசு வாத்தியார் கல்விக்கந்தோருக்குப் போயிருந்த போது சண்முகநாதன் சொன்னான், 'சேர்! உங்களுக்கு ட்ரான்ஸ்பர் வந்திருக்கு உங்கட அதிபர் தான் செய்வித்தவர் மன்னாற்பக்கம்.

அவர் ஒரு கணம் அதிர்ந்து போனார். "எனக்கு மாற்றலோ..... என்ன தம்பி சொல்லுறாய்" அதிபரின் கோபத்திற்கும் அந்த இளக்காரத்திற்கும் காரணம் இப்போது புரிந்தது. பதறிப் போனார். "கடவுளே! அந்த ஊரை விட்டு என்னை எங்கையும் போக ஏலாது தம்பி. அந்த பள்ளிக்கூடக் கட்டடங்கள் எல்லாம் என்றை உயிரோடு கலந்திட்டுது தம்பி. இருபத்தைஞ்சு வருஷமாய் இருக்கிறன். இன்னும் கொஞ்சகாலம்தானே. நான் எங்கையாவது போனால் பள்ளிக்கூடம் குட்டிச் சுவராப் போயிடும்." நா தழுதழுக்க கண்கள் கலங்க அவர் தடுமாறிப் போனார்.

"சேர்! நான் உங்களிட்ட படிச்சான். உங்கடை விசுவாசமும் அக்கறையும் எனக்கு தெரியாதே. நீங்கள் கவலைப்படாதேங்கோ. நான் இதை எப்படியும் காண்சல் ஆக்கி விடுறன்."

முருகேசு வாத்தியார் திரும்பி வந்தபோது அதிகமாய்ச் சோர்ந்து போனார். பத்து வயது அதிகமானாற் போல தளர்ந்து போனார்.

இவர்களுக்கெல்லாம் நான் டெங்கே இருப்பது முட்டுக்கட்டை போல இருக்குது. ஐந்தாம் நாள் அதிபரின் முகத்தில் என்றும் கொள்ளும் வெடித்துக் கொண்டிருந்தது. முருகேசு வாத்தியாருக்கு கொஞ்சம் புரிந்தது. மாற்றல் காண்சலான விஷயம் அவருக்கு தெரிந்து விட்டிருக்கிறது.

பாடசாலை விட்டதும் அதிபர் பத்தாம் வகுப்பு மாணவர்களுடன் வாசலில் நின்று கதைத்துக் கொண்டு நின்றார். தனக்கு வீடு எடுத்து தராமல் பெடியனை இவர் மறித்ததில் ஏற்கனவே கோபம் அவருக்கு. இப்போது தான் ஆட்களைப் பிடித்து எடுத்துக் கொடுத்த மாற்றலை இருந்த இடத்திலிருந்தே ரத்துச் செய்து விட்ட இவர் மீது கோபம் கோபமாய் வந்தது அதிபருக்கு. பெரிய வகுப்பு மாணவர்களை தன் கைகளுக்குள் வைத்துக் கொண்டார்.

சதா படிபடி என்று சொல்லும் வாத்தியார் மீது சராசரி ஒவ்வொரு மாணவனுக்கும் எழக்கூடிய வெறுப்பை தனக்குச் சாதகமாக்கிக் கொண்டார்.

அதுதான் முருகேசு வாத்தியாருக்கு அளவற்ற வருத்தத்தைத் தந்தது. திசை திருப்பப்படும் இந்த மாணவர்களுக்காய் கவலைப்பட்டார்.

அன்று மாலை. அம்மன் கோவிலில் சென்று வணங்கி விட்டு வாய்க்கால் கரை ஓரம் அமர்ந்திருந்தார். இருள ஆரம்பித்திருந்த அந்த நேரத்தில் வானத்தின் அழகை வெகுநேரம் பார்த்துக்கொண்டிருந்தார். புதிய கவலைகளின் சுமைகளினால் கொஞ்சம் நொந்து போயிருந்தது.

திடீரென்று பின்னால் சரசரவென்று ஆட்களின் நடமாட்டம் தெரிந்து, திரும்பிப் பார்த்தார்.

நிதானிக்கு முதல் படபடவென்று அவர் மீது அடிகள் விழ ஆரம்பித்தது. மண்டையில் வலி அதிகமாய்த் தாக்க

சரிந்து மேட்டில் விழுந்தார். தோளையோ கை கால்களையோ அசைக்க முடியாத வேதனையில் மயக்கம் அவரை ஆட்கொள்ள முதல் ஒரு வினாடி நேரம் அவர்களைப் பார்த்தார்.

மாணிக்கராசா, குணம், தெய்வேந்திரன், அடிபட்ட வேதனையை விட..... அதிர்ச்சியை விட பலமடங்கு வேதனை..... அதிர்ச்சி. யார் தூண்டுதலில்.....?

தலையில் பலமான கட்டு, தோள் மூட்டில் இன்னொரு கட்டு. அந்த பள்ளிக்கூட விராந்தையில் முருகேசு வாத்தியார் நிற்கிறார். அவருக்கு முன்னால் இன்ஸ்பெக்டர்..... அதிபர்..... சில பெற்றோர்கள்..... பத்தாம் வகுப்பு மாணவர்கள்..... “சொல்லுங்கோ மாஸ்டர். இவ்வளவு பேருக்குள்ளயும் உங்களை அடிச்சது ஆர்?” பத்தாம் வகுப்பு மாணவர்களை சுட்டிக் காட்டிக் கேட்கிறார்.

முருகேசு வாத்தியாரின் பார்வை அந்த மாணவர் கூட்டத்தில் மாணிக்கராசா, குணம், தெய்வேந்திரன் மீது பதி கிறது.

அவர்களது கண்களில் கலக்கம் இத்தனையையும் எதிர்பார்த்திராத திகைப்பு அவர் தனது விழிகளை ஒரு தடவை அழுத்தி மூடித் திறக்கிறார்.

இவர்களை இப்படி வளர்த்தது யார்..... என்னால் உருவானவர்கள்தானே இவர்கள் ஒரு தகுதி மிக்க ஆசானாய் என்னால் இருக்க முடியாமற்போய் விட்டது. இப்படி இவர்கள் ஒன்றுக்குமே உதவாமற் போனதுக்கு காரணம் நான்தான்..... மலர்களை உருவாக்க வேண்டிய நான் முட்களைத்தானே வளர்த்திருக்கிறேன். அதன் வலியையும் நான்தான் தாங்கவேண்டும்.....சுமக்க வேண்டும் இது எனக்குள் நானே அனுபவிக்க வேண்டிய தண்டனை.

“சொல்லுங்கோ மாஸ்டர்” இன்ஸ்பெக்டர் தூண்டுகிறார்.

“இல்லை இவையள்ள ஒருதரும் அடிக்கலை அது யாரோ புது ஆட்கள்” மெல்லிய குரலில் சொல்கிறார்.

அத்தனை ஆட்களும் கலைந்து போய் விட்ட பின்பும் திகைத்துப் போய் நிற்கின்ற மூன்று பேர். கீழுதட்டை பற்களால் அழுத்திக் கொண்டு நிற்கும் அவர்களை ஒரு வினாடி நிமிர்ந்து பார்க்கிறார். அவர்கள் முகத்தில் ஆபத்திலிருந்து தப்பிய ஆறுதல், ஆதங்கம், நெகிழ்வு தெரிகிறது. அவர் மெதுவாய் நடக்கிறார். பின்னால் கலங்கும் ஆறுவிழிகளின் நீர்த்த துளிகளின் சத்தியமான தரிசனம் அவருக்கு புரிகிறது. மனம் லேசாகிப் போக வலியை தாங்கிக் கொண்டு நடக்கிறார் அவர்.

தங்க நகைகளுக்கு, கல்முனையில்

சிலோன் ஜுவலர்ஸ்

22 கரட் தங்க நகைகள் உத்தரவாத முத்திரை பதித்து செய்து தரப்படும்,

இல. 65, பிரதான வீதி, கல்முனை
தொலைபேசி: 067 - 2292

காணாமல் போன நூற்றாண்டுகள்

— மனசூர் ஏ. காதிர —

எங்கே தொலைத்தீர் எங்கே தொலைத்தீர்...
உங்கள் சரித்திர நூற்றாண்டுகளை
எங்கே தொலைத்தீர் எங்கே தொலைத்தீர்...?

சொரணை அற்ற தலைமுறையினரே
இலட்சியமில்லா அலட்சிய மாந்தரே
மூளிப் பிறவி கொண்ட இனத்தரே
எங்கே எங்கே உங்கள் சரித்திரம்?

நூற்றாண்டுகளாய் நூற்றாண்டுகளாய்...
நீங்கள் வாழ்ந்த கதைகள் சொல்கிறீர்
இப்பனு பதாதா, சுலைமான் தாஜிர்
இப்பனு ஷஹறயார் இப்படிப் பல்லோர்
முந்தைய நாட்களில் அரேபியா விருந்து
இங்கு வந்ததாய் எழுதிய ஏட்டை
பிதுரார்ஜிதம் எனச் சொல்லும் இனத்தரே
முகம்மத் காசிம் படைகள் கொணர்ந்து
இந்திய நாட்டைப் பற்றும் முனமே
உங்கள் முன்னோர் இங்கே வாழ்ந்த
கதைகள் சொல்லி மகிழ்ந்து வாழும்
சொரணை அற்ற தலைமுறையினரே
எங்கே தொலைத்தீர் எங்கே தொலைத்தீர்...
உங்கள் சரித்திர நூற்றாண்டுகளை?

எத்தனை காலம் இங்கே வாழ்ந்தும்
எத்தனை சாதனை நீவிர் இயற்றினீர்
நூற்றாண்டுகளாய்... நூற்றாண்டுகளாய்...
வாணிபம் செய்த சரித்திரம் சொல்கிறீர்!
ரத்தின கல்லால் செல்வம் குவித்து
இந்த நாட்டின் முதலாளி ஆனீர்!
எங்கே உங்கள் வாணிபத்தலங்கள்...?
எங்கே உங்கள் "மெனிக்" கடைகள்...?
ரத்தின புரியிலும் பர்பரீன் தலத்திலும்
நீங்கள் குவித்த செல்வக் குவையால்
உங்கள் இனமே பெருமைப் பட்டதாம்!
எங்கே உங்கள் ரத்தின மாளிகை...?
எங்கே உங்கள் சோனகத் தெருக்கள் ?

காணி நிலங்கள் பொன்னாய் விளையுது
காசு பணங்கள் பஞ்சமே இல்லை...
'ஸியாறத்' தலங்கள் நிறைய உள்ளன

கடைகள் எல்லாம் 'தங்கள்' மார்களால்
காவல் செய்யப் பட்டே உள்ளன,
என்று நீங்கள் சொல்லிக் கொண்டீர்!
எங்கே உங்கள் காசு பணங்கள்...
எங்கே உங்கள் காணி நிலங்கள்...
எங்கே உங்கள் மாணிக்கத் தலங்கள்...?

ரத்தின 'மொனபொலி' உம்மிடம் இல்லை
சோனகத் தெருக்கள் உம்மிடம் இல்லை!
ஏற்றி இறக்கும் கப்பல் வாணிபம்
பொதுவாய் இன்று ஆக்கப்பட்டதாம்
காணி நிலங்கள் புனித நகராய்
ஞான ஸ்ரீனம் பெற்றுக் கொண்டன.
மேழிச் செல்வம் உள்ளதாய்ச் சொன்னீர்
கோழைச் செல்வம் மட்டுமே வைத்துளீர்.
இருந்த செல்வ இறுமாப்பாலே
கல்விக் கண்ணை மூளியாய் ஆக்கினீர்!
'பிஸ்னஸ்' செருக்கால் கற்போர் தம்மை
திகதியின் அடிமையாய்க் கேலிகள் செய்தீர்
கற்றல் விடுத்துத் 'தங்கள்' மாரில்
பற்று வைத்தே பள்ளியும் மறந்தீர்!
முன்னிலை இடத்தும் படர்க்கை இடத்தும்
என்ன நடக்குது என்பது பற்றி
சற்றும் எண்ணிப் பார்க்காதிருந்து
தரிக்கா, மட்டக் களப்பான், ஸூபி,
ஞானி என்று பிரிவுகள் செய்தீர்!
வீடு பற்றி எரியும் நிலையிலும்
நீங்கள் ஒன்று படுதல் தவிர்க்க
'தங்கள்' மாறும் ஞான குருக்களும்
புல்லாங் குழலை வாசித்தனரே!
உங்களுக்கெங்கே இவைகள் புரியும்.
சொரணை அற்ற சோனக இனமே.
கழித்தல் கணக்கும் பிரித்தல் கணக்கும்
ஷெய்கு மாரின் ஞான முதிர்ச்சிகள்...
கூட்டல் கணக்கை .. பெருக்கல் கணக்கை...
அவர்கள் ஞானம் அனுமதிக்காதே!
சொரணை அற்ற சோனக இனமே,
சரித்திர ஏட்டில் பல நூற்றாண்டாய்
உங்கள் முகவரி அந்நியப் பட்டது
எங்கே தொலைத்தீர் நூற்றாண்டுகளை...
எங்கே தொலைத்தீர் நூற்றாண்டுகளை...?
சரித்திரம் தொலைத்த தலைமுறையினரே...
நீங்கள் இனிமேல் அழிந்து ஒழிக!
தொலைந்து போன நூற்றாண்டுகளைத்
தேடி எங்கே காணப் போகிறீர்?
எதிர் காலத்தில் யஹூதியின் கைகளால்
அடிமைச் சாசனம் பெறும் விதி பெற்ற
நீங்கள் இறந்து அழிதல் சிறப்பே!

பீனிக்ஸ் பறவை போல உயிர்த்த ஜீ பீ.

— எஸ். எம். ஜே. பைஸ்தீன் —

16-01-1976 அன்று எனக்குக் குரும் பசிட்டிக்குச் செல்லும் வாய்ப்பொன்று கிடைத்தது. நெருக்கமான அன்றைய மாலைப் பொழுதில் இலக்கிய அன்பர்கள் யாரையாவது பார்த்து வரலாம் என்று எனது நண்பர் கூறினார். அவ்வாறே நாம் புறப்பட்டுச் செல்லும்போது, எமது வழியிலே நாடகக்கலைஞர் ஏ. ரி. பொன்னுத்துரை போன்றவர்கள் இல்லங்களெல்லாம் எதிர்ப்பட்ட போதிலும், எனது கவனம் கனக செந்திநாதன் அவர்களைக் காணும் ஆர்வத்திலேயே முந்தி நின்றது. நோய்வாய்ப்பட்டுப் படுக்கையில் முடங்கியிருந்த அப்பேராசாளைப் பார்ப்பது தலையாய கடமையாகப்பட்டிருந்தது.

தம்மைச் சுகம் விசாரிக்க நாம் தேடிச் சென்றது அவருக்கு அளவற்ற மகிழ்ச்சியை அளித்தமையை நாம் உணர்ந்தோம். அவரது குடும்பத்தார் சூழ, யாழ்ப்பாணப் பிரதேசத்துக்குச் சிறப்பான இனிய சில தின்பண்டங்களால் உபசரிக்கப்பட்டோம். சிங்கள கலை, இலக்கியங்களைத் தமிழில் அறிமுகப்படுத்தும் எனது ஆரம்பநிலை முயற்சிகளால் இனங் கண்டிருந்த அவர், அகனையிட்டுத் திருப்தி தெரிவித்தார். இலக்கியப் புதினங்களை விசாரித்த அவர், அக்காலகட்டத்தில் நிகழ்ந்து கொண்டிருந்த ஒரு கேவலமான வாதப் பிரதிவாதத் தொடரையிட்டு வருத்தந் தெரிவித்தார். அதிற் சம்பந்தப்பட்ட சில துண்டுப்பிரசுரங்களைத் தமக்கு அனுப்பியு தவுமாறும் வேண்டிக் கொண்டார். குரும் பசிட்டி சன்மார்க்கசபை வெளியிட்ட 'கடுக்கனும் மோதிரமும்,' யாழ். இலக்கியவட்டம் வெளியிட்ட, 'திறவாத படலை' ஆகிய தமது இரு நூல்களையும் எனக்கு அன்பளித்தார்.

நாம் அவரிடம் விடைபெற்று வந்த பின் அவ்வூரவரான எனது நண்பருக்கும் அச்சந்திப்பு நிறைவையளித்திருந்தமையைக் கண்டு கொண்டேன். எனக்கும் அச்சந்திப்பு அரிய ஒன்றுதான். சிறிது காலத்தால் அப்பெரு மகனாரது மறைவைப் பற்றிக் கேள்விப்பட்டபோது அதன் பெறுமதியை உணர்ந்தேன்.

சுமார் எட்டு ஆண்டுகளின் பின் இன்று, தமது எழுபத்தோராவது வயதைக் கடந்து வாழும் சிரேஷ்ட சிங்கள எழுத்தாளர்களுள் ஒருவரான ஜீ. பீ. சேனாநாயக்க அவர்களைப் பற்றி நினைக்கும் போது எனக்கு கனக செந்திநாதன் அவர்களது நினைவு எழுகின்றது. அவர் இன்று எம்மிடையே இருந்தால் ஜீ பி அவர்களை விட மூன்று வயதுகள் இளையவராக இருந்திருப்பார்.

இருவருமே பாடல்களை யாத்துள்ளனர்; சிறுகதைகளை எழுதியுள்ளனர்; நாவல் படைத்துள்ளனர் என ஒப்பீடு காண முயன்றால் அது மேலோட்டமான ஒன்றாகவேயிருக்கும். சிங்கள இலக்கியத்துறையில் தலைசிறந்த சிறுகதாசிரியர் ஜீ பீ. உலக வரிசையில் அவரது கதைகளுள் ஓரிரண்டாவது தேறும். சிங்களப் புதுக்கவிதையின் பிதாமகராகவும் அவர் கருதப்படுவார். இதற்கு இடமளிக்கும் அவரது கவிதையொன்று அவரது சிறுகதைத் தொகுதி ஒன்றிலேயே காணப்படுகிறது. நாவற்றுறையில் அவர் பெற்ற சாகித்திய மண்டலப்பரிசுகள் சிங்கள நாவல்கள் மத்தியிலே சுவடு பதித்துச் சென்றவைகளாகக் கொள்ள நிர்ப்பந்தமேதுங் கிடையாது.

எனவே, இலக்கியப் பரப்பில் செந்தி நாதன் அவர்கள் 'இரசிகமணி' ஆகவே நிலை பெறுவார். ஏனெனில் அவர் தமது முன்னோடியான டி. கே. சி. போலகவிதை ரசனையில் கரைந்து போய் விடவில்லை. கம்பராமாயணத்தில் மட்டுமே தோய்ந்து போய்விடவுமில்லை, சிங்கள இலக்கிய விமரிசனத் துறையில் 'ஜீபீ'க்கும் குறிப்பிடத் தக்க பங்குண்டு. இவர் தமது சிறுகதைத் தொகுதிகளில் தமது கதைகளைத் தாமே விமரிசித்துள்ளார். எனினும் அவர் காட்டும் முறையிலேயே வாசகர்களுடைய அவற்றைச் சுவைக்க வேண்டும் என எதிர்பார்க்கவில்லை என்றும் அவர் குறிப்பிட்டுள்ளார். இலக்கியம் பற்றியும் சில நூல்களை எழுதியுள்ள அவர் அண்மையில் "இலக்கியக் கொள்கைகளைப் பற்றிய நினைவுகளை" எழுதி முடித்துள்ளார்.

இரசிகமணி அவர்களது உயிரிலும் உணர்விலும் இறுதிவரை இலக்கிய வேட்கை கலந்திருந்தது. அச்சுக்குச் செல்வதற்கு ஏற்ற வகையில் அழகுறத் தயாரித்திருந்த பல ஏடுகளை அவர் ஏங்களிடம் காட்டினார். பலவற்றில் அட்டைப்புறங்கள் கூட எழில் படுத்தப்படடிருந்தன. இன்று வரை அவற்றுள் எத்தனை நூல் வடிவம் பெற முடிந்தனவோ தெரியவில்லை.

ஜீபீ இப்போது கண்பார்வை இழந்து விட்டார். பிறர் துணையின்றித் தனியே அவரால் நடமாடவும் முடியாது. எனினும் கூட அவர் இன்னும் எழுதிக் கொண்டே இருக்கிறார். அவரது தங்கையும், மருமக்களும் இதற்குப் பக்கபலமாக உள்ளனர். அவர் சொல்வதைக் கேட்டு எழுதுவது மட்டுமல்ல, அவர் சிற்சில வேளைகளிற் தாமே கைப்பட எழுதுவனவற்றைப் புரிந்து கொண்டு திருப்பி அமைத்தெழுதவும் செய்கின்றனர்.

"இலக்கியக் கோட்பாட்டு நினைவுகளை" அவர் எழுதி முடித்தது பார்வையிழந்த பின்புதான். அச்சிலேறாத நாவல்கள் பதினேழை நிறைவு செய்துள்ளார். இவற்றை இருபதாக்க இன்னும் மூன்றைச் சேர்க்க முடியுமோ என ஐயுறவும் செய்கிறார். அச்சுருப் பெறவேண்டிய கவிதைத் தொகுப்புக்கள் மூன்றும் உள்ளன. ஜாதகக்கதைகளாலும், சத்தம் ரத்னாவளி என்ற நூலினதும் தாக்கத்தால் இந்திய சமூக வாழ்வை அடிப்படையாகக் கொண்டு

முப்பத்தொரு குறுங்கதைகளையும் எழுதியுள்ளார். ஆவை அனைத்தும் என்று அச்சுருப் பெறுமோ தெரியாது.

இலக்கியத் துறையில் ஜீபீ ஆற்றிய சேவையைக் கௌரவிக்கு முகமாக உலங்கை அரசு அவருக்கு அவரது எழுபத்தியோராவுது பிறந்த நாளை ஒட்டி ஐம்பதாயிரம் ரூபாவைப் பரிசாக வழங்கியது. தமிழ் எழுத்தாளர்களுக்கு ஏக்கப் பெருமூச்சை ஏற்படுத்தக் கூடிய செய்திதான் இது. ஏனெனில் அவர்கள் தமது தமிழ்ப்படைப்புக்களுக்காக அத்தொகையிற்காற்பங்கினும் குறைவான ஒரு தொகையைத் தானும் பெற்றுக் 'கலா குரர்' எனினும் காலம் இனிதான் வரவேண்டும். களினும் இவ்வாண்டு இலக்கியத்துக்காகத் தமிழறிஞர் தவத்திரு எட்மண்ட் பீரிஸ் அவர்கள் கௌரவம் பெற்றமைக்காகத் தமிழ்மக்கள் பெருமைபடக் கூடுமாயினும், அது அவரது தமிழ்ப்பணியை முன்வைத்து அழைந்ததாக ஏற்கப்படவில்லை யென்பதையும்கவனித்துத்தான் ஆக வேண்டும். ஆனால் ஓர் எழுத்தாளர் என்ற முறையில் இத்தகைய கௌரவங்களைப் பெரிதுபடுத்தாமல் துணிச்சலான கருத்துக்களை வெளியிட்டு அமைதியாயும் ஆழமாயும் இலக்கியப் பணி புரியும்-ஜீபீக்குக் கிடைத்த பாராட்டு ஐயத்துக்கிடமின்றி எவரும் பெருமிதப்படக் கூடியதேயாகும். ஜீபீயைப் போலவே ரசிகமணி அவர்களும் தாம் வாழ்ந்த காலத்திலேயே மக்களின் பாராட்டுக்களை நிறைவாகப் பெற்றிருந்தார். இறுதிவரை அவர்களது அபிமானத்துக்கும் உரியவராக்கத் திகழ்ந்தார்.

"சிங்கள இனத்தின் காம்பீரத்துக்கு ஏதுவாகத் தாம் கருதும், 'புது சரண' வையும், 'சத்தம் ரத்னாவளி' யையும் கேட்டவாறே உயிர் துறக்க விரும்புகின்ற ஜீபீ, தம்மை கிரேக்க இதிகாசத்து பீனிக்ஸ் பறவையாகக் கருதுவார். இப்பறவையைக் கொன்று கருக்கினலும், அதன் சாம்பரில் ஒரு துளிநீர் பட்ட மாத்திரத்தே உயிர்த்தெழுந்து விடக்கூடியது. தம்மை அழித்து இலக்கிய உலகை விட்டே வீரட்டபலர் முயன்றனரென்றும், தமது நூல்களை விற்கவே முடியாத ஒரு சூழலில் வறுமையின் கோரப்பிடியிற் சிக்கியிருந்தாரெனவும், பீனிக்ஸ் பறவை போலச் சாம்பரினின்றும் உயிர்த்தெழுத்தமக்கு வல்லமை வாய்த்த தெனவும் ஜீபீ கூறுவார்.

உண்மையிலேயே கிரேஷ்டமான சிருஷ்டிகர்த்தாக்கள் பீனிக்ஸ் பறவையைப் போன்றவர்கள் தாம்.

“வியளமும் வினையும்”

— பொன் சிவானந்தன் —

கல்லோயாக் குடியேற்றத்தின் பொருட்டு அடர்ந்த காடுகள் அழிக்கப்படுவதற்கு முன்னர், கிழக்கிலங்கையில் பழைய விவசாய நிலங்கள் மட்டுமே வேளாண்மைச் செய்கையில் ஈடுபடுத்தப்பட்ட காலகட்டத்தில் - குடியிருப்புக் கிராமங்களும், வயல் நிலங்களும் தவிர்ந்த ஏனைய பகுதிகள் யாவும், சோலைகளாய், விலங்குகளின் வாழ்விடங்களாய் இயற்கை வழங்கியிருந்த வேளையில் — வேளாண்மைக் காவல் மிக அரியதொரு தொழிலாக அமைந்தது. அந்த நிலைமையைச் சமாளிக்கக் கூடியதான காவல் முறையொன்றை அன்றைய விவசாயிகள் வகுத்திருந்தனர். அன்றைய நடைமுறைக்கு அக்காவல்முறை பொருத்தமானதாயும், பேணப்பட வேண்டியதாயும் இருந்ததென்பது இன்றைய தலைமுறையினரால், இனங்கண்டு கொள்ள வேண்டியதாயுள்ளது. இக்காவல் முறை இற்றைக்கு முன்று தசாப்தங்களின் முன்விளிம்புவரை நடைமுறையிலிருந்ததென்பதை அந்த வயதினர் அறிந்திருத்தல் முடியும்.

இந்தக் காவல் முறையில் முக்கிய பங்கு வேலிக்கு வழங்கப்பட்டிருந்தது. “கதியால்” என்று அழைக்கப்பட்ட ஆறு அங்குல சுற்றளவும், ஏழு அடி உயரமும் கொண்ட காட்டுக்கம்புகளான துவரை உலுமுந்தை, கூட்டக்காலி, சாஞ்சிலை, தேன்தூக்கி, பன்னல், போன்ற வயிரமான, இனக் கம்புகள் பாவிக்கப்பட்டன. இக்கம்புகள் ஒருதடவை மட்டுமே வேலிகுத்தப் பாவிக்கப்படும். பின்னர் கழிக்கப்படும். நிலத்தில் ஒரு பாக நீளத்துள், சராசரி ஆறு கதியால்கள் வீதம் கூர்பாய்ச்சிக் குத்தி நட்டபின், மாவரை எனப்படும் நீண்ட நேரியதடிகள் குறுக்காக வைக்கப்பட்டு, கச்சல் கொடி, பால்க் கொடி போன்ற கொடி வகைகளால் வரியப்பட்டன. இவை வரியப்பட்டதால் ‘வரிச்சு’

என்ற பெயரையும் பெற்றன. இப்படி வரியப்படும் வரிச்சுகளில் நாளுக்கு மிக முக்கியமானவை.

1. ஒருவர் நின்று முழங்காலை உயர்த்துமளவு உயரத்துக்கு முதலாவது வரிச்சு வைக்கப்படும். இது “கழுத்தடிக்கம்பு” என்ற பெயர் பெற்றது.

2. கழுத்தடிக்கம்பிலிருந்து ஒரு முழ உயரத்திலே “மாட்டுமரம்” என்றழைக்கப்பட்ட “மாவரை” வைத்து வரியப்பட்டது. பொதுவாக மாடு வேலியில் மோதுகிற இடத்தில் இது அமைந்து அரண் செய்தது.

3. மாட்டு மரத்துக்கு மேல் ஒரு முளம் அளவில் விட்டு, மேலே வைக்கப்படும் வரிச்சு “பாய்ச்சல்மரம்” என அழைக்கப்படும். மாடு, பன்றி, ஆகியவை பாயாதவாறு இது தடைசெய்தது.

4. “கழுத்தடிக்கம்பு”க்குக் கீழே “பன்றி மரம்” என அழைக்கப்பட்ட மாவரை வரியப்படும். இந்த வரிச்சுக் கானதடி மற்றைய மாவரைகளை விடத்தடிப்பான தடியால் அமையும். பன்றிவந்து வேலியில் மோதினால், அந்தத் தாக்கத்தைத் தாங்கக்கூடியதாய் இது அமைந்திருந்தது.

இவ்வாறான ஒழுங்கில் கட்டப்படுவதற்கான வேலிகளின் நீளங்கள், ‘வட்ட விதானை’, ‘அதிகாரி’ என்று அழைக்கப்பட்ட அதிகாரம் பெற்ற உத்தியோகத்தர்களால் நிர்ணயிக்கப்பட்டன. அதாவது, அவரவர் வயற்பரப்பினடிப்படையில், இது அமைந்தது. “வட்டை விதானை,” சுருக்கமாக “வாணவீணை” என அழைக்கப்படுவார். “வட்டை” என்ற சொல் “வட்டமாக அமைக்கப்பட்ட காவலுக்குள் அடங்கிய நிலப்பரப்பு” என்ற கருத்தில் வழங்கியது. பெதுவாக

‘காடு வளைதல்’ ‘தீர்த்தம் வளைதல்’ என்ற சொற் றொடர்களும் மரபியல் ரீதியாக வட்டமான பகுதியைக் குறித்த வையே.

இங்கிருந்த பழைய வயல் வெளிகளில், மிகப்பல வட்டைகள் மட்டக்களப்பு வாயியோடு ஒட்டியும், சில, குளங்களை அண்டியும் இருந்தன. இந்த அமைப்பால், வேலிகளும், காவல்களும், நிலத் தொடர்புள்ள பக்கம் மட்டுமே அமைந்தன. சில இடங்களில் சுற்றிவர வேலியும் காவலும் செய்யப்பட்டன. வாயியினைத் தொடும் ஒரு விளிம்பில் இருந்து, மறு விளிம்பு வரையும், ஒரு ஒழுங்கற்ற அரைவட்டமாக வேலி செல்லும். மீதிக்கு வாயி வேலியாயமைந்து காவல் செய்யும். இவ்விதமமைந்த வேலியின் இரண்டு அந்தங்களும், ‘ஓரவேலி’ என அழைக்கப்பட்டன. இவ்விதம் ஒழுங்கமைக்கப்பட்ட வேலியை விலங்குகள் அணுகாமற் காவல் செய்யவேண்டிய நிர்ப்பந்தம் விவசாயிக்கு இருந்தது.

வேலிக் காவலைச் செவ்வனே செய்ய ‘காவற் புரைகள்’ கட்டப்படும். இவை, ‘சிரும்பி’ என்றும், ‘பரண்’ என்றும் பெயர் பெறுதலும் உண்டு. அவரவர் வேலியால் எந்த விலங்கும் உள்ளே புகாமல் பாதுகாக்கவேண்டியிருந்ததால், வேலிக்கு வெளியே, அவரவர் பங்குவேலியின் நடுவாகச் சிரும்பி கட்டப்படும். இந்தச் சிரும்பிகளில் ஒவ்வொருவர் காவலுக்கு வந்து அமர்ந்து விடவேண்டும். இது வட்டையின் சட்டமும், ஒழுங்கு விதியுமாயிருந்தது. எல்லாப் பரண்களுக்கும் ஆட்கள் வந்து ‘தீனா’ (பெரு நெருப்பு) மூட்டியபின் காவலுக்காயத்தமாவதையுணர்த்த ‘வியளம்’ விடப்படும். இந்த வியளம், ‘பொழுது பட்டவியளம்’ ‘பெரிய வியளம்’ என இரண்டாயமைந்து காவலைத் துரிதப்படுத்த உதவிற்று. பொழுதுபட்ட வியளம் தினசரி மாலை ஏழு மணிக்கிடையில் சொல்லப்படுவதாயும் பெரியவியளம், வாரத்தில் இரண்டு நாட்களுக்கு மட்டும் நள்ளிரவு பன்னிரண்டு மணிக்கு விடப்படுவதாயும் அமைந்தன. வியளம் ஓரவேலியிலிருக்கும் ககவற்காரனால் முதலில் விடப்படும்.

‘பொழுதுபட்டு ஒருசாமமாப் போச்சாம் காவலுக் க வந்தவனா, வராதவனா எண்டு கொரியாதாம், ரெண்டுதலவேலிக்கும் கொத்திழுத்துக் கொடியிழுத்து எச்சரிக்கையான காவல் பாக்கட்டாம் காத்ததெல்லாம் காவலில்லையாம். இனிமேல் காக்கப்போறதுதானாம் காவல், ‘தனியன்’ உளுபட உட்டவனுக்கு மூண்டியாம், ‘கிள’ உளுபடஉட்டவனுக்கு ஆறடியாம், ‘மாடு’ உளுபடஉட்டவனுக்குப் பன்றெண்டியாம் ‘ஆன’ உளுபடஉட்டவனுக்கு இருபத்தி நாலடியாம், இந்த வியளம் ஓரவேலிக்குப் போனஉடனே எல்லாரையும் ஒரே சத்தமாக கூவெண்ணட்டாண்டாகூய்.....’

என்ற ‘வாசகக் கட்டை’க் கூறிக் ‘கூ’வென்பது பொழுதுபட்டவியளமாகும். இந்த வியளம் சொல்லப்பட்டதும் காவலின் துரிதம் ஏறிச் செல்லும்.

காவல் தொடங்கிய நேரத்திலிருந்து விடியும் வரையும், எல்லாரும் அவரவர் சிரும்பியில் இருந்து, பெரு நெருப்பு அணையாமல் தட்டி மூட்டிக் காவல் செய்தல் கடமை. தவறினால் வியளத்திற் கூறப்பட்டபடியே குப்புறப்படுக்கவைத்து அதிகாரி பிரம்பால் ஒங்கி அடிப்பார். எவ்வித மறுதலிப்புமின்றி அடியை வாங்க வேண்டியது குற்றமிழைத்தவரின் கடமை. சில இடங்களில் ஒருவருக்குப் பதிலாக இன்னொருவர் அடிகளை வாங்கிக் கொண்டு அதற்கானதோர் தொகைப் பணத்தை வாங்கிச் சென்ற வழக்கமும் இருந்தது. இந்த ‘அடி வாங்குதல்’ ‘சாதி’ அடிப்படையிலும், பொருளாதாரப்பலத்தின் தன்மையிலும் தங்கியிருந்தன என்றுகூடக் கூறலாம்.

காவல் வேலையின் போது காவலிருப்போரை விழிப்பூட்டுவதற்காக ‘வியளத்தை ஆரம்பிப்பவர் மூலம் ஏதாவது பொருள் களைப் பக்கத்துப் ‘புரை’க் காரரிடம் கொடுக்க வேண்டும்’ என்ற ஒழுங்கும் வட்டை விதானையால் செய்யப்பட்டிருக்கும். இது வட்டை விதானை இருந்து கொண்டே காவலைத் தூண்டும் கணணி (Computer) த் தொழிற்பாடாக அமைந்த

திருநக தெனலாம். குறிப்பிட்ட பொருள் தொடர்ந்து அடுத்தடுத்த பரண்காரரிடம் மாறிமாறிப் போய் வட்டையை வளைத்து வரும். இப்படிக் கொடுபடும் பொருள்கள் விசித்திரமானவை. “சகடை “பிரம்பு,” ‘சில்லறைக் காசு,’ என்பனவாய் அவை அமைந்தன. சிலவேளை ‘ஆமை’யையும் பிடித்துக் கொடுத்த கதைகளும் நிலவுகின்றன. எது தன்னிடம் கொடுபட்டதோ, அதை மறுக்காமல் அடுத்த பரண்காரரிடம் கொடுக்கவேண்டியது கட்டாயம்.

மறுத்தால், அல்லது வைத்துக் கொண்டு படுத்து நித்திரை செய்தால். காலையில் வாங்கவேண்டிய தண்டனை அடிதான்.

வாரத்தில் இரண்டு முறை (மூன்று நாள்விட்டு ஒரு நாள்) நள்ளிரவில் பெரிய வியளம் சொல்லப்படும்.

“வட்டவிதான, அதிகாரி, வெடிக்காறன், போடி, முல்லக்காறன், எல்லாரும், வட்டவளச்சி வாறாங்களாம், சங்கக்காறன், நாணயகாறன் ரோஷக்காரன் பாயில முதுகு வெச்சிப் படுக்காம எடுத்த கம்பும் ஆனாமா நிண்டு காவல் பாக்கட்டாம்,

அப்பிடியில்லாம, மாட்ட, பண்டிய, ஆனய உட்டால், அதே கடப்புல வளத்தாட்டி அடிக்கப் படுமாண்டாகூஊ.....ய்”

இந்தப் பெரிய வியளத்தின்படி, உடனே தண்டனை வழங்கப்பட்ட சந்தர்ப்பங்களும், நிகழ்ந்ததாய் அறிய முடிகிறது. இந்தக் காவல் வேளைகளில் மிகச் சுவாரஸ்யமான சம்பவங்களும் நடந்ததாய் அதில் சம்பந்தப்பட்டோர் சொல்லக் கேட்கிறோம், அவைகளில் சிலவற்றை மீண்டுமொரு சந்தர்ப்பத்தில் கூற வாய்ப்பின் முயற்சிப்போம். எப்படியிருப்பினும் மிக இக்கட்டான தொரு காலகட்டத்தில் வாழ்ந்து, வயல் செய்து, நெற்சோறுண்டு வாழ்ந்த நம் முத்ததலைமுறை விவசாயிகளின் காவல் முறையை நுணுகினால், இன்று வாழும் நாம் இரக்கப்படாமல் இருத்தல் முடியாது. வியளங்களிலும், வினைகளிலும் கூட இடத்துக்கிடம் வித்தியாசங்கள் இருந்திருக்கின்றன என்பதையும் நாம் ஏற்கத்தான் வேண்டும்.

வேறென்ன செய்வான்

— வீ. ஆனந்தன் —

மட்டக்களப்பான்
மரம்குடைந்து நீரெடுப்பான்
பாய் ஓட்டவைப்பான்
வட்டில் சேர்ந்துடன்
வடிதயிரும் சேர்த்தொன்றாய்
வயிறுமுட்டத்தின்தே முறுவலிப்பான்
என்ற இவன்தன்
மேட்டிமைகள் எல்லாம்
பாட்டிமார் கதைபோல்
பழங்கதையாய் ஆனதடா.
கூத்தாடி என்றோ ஒரு நாள்
குதூகலித்திருந்தான்
காத்தான் பாட்டும் கரகமும்
ஆடிக்களித்திருந்தான்
மாற்றான் வாராது தன்மண்ணை
காத்திருந்தான்.

இன்று தோற்றான்
வேற்றான் வந்து தன்
வளை நிலத்தில்
வேலியிடப் பார்த்திருந்தான்.
வாய்க்கால் தண்ணீரை
வழிமறித்து
ஆக்கினைகள் செய்ய
அந்நியனை அனுமதித்தான்
சாக்கனாய் வெறும் சவமாய்
இன்று போக்கணம்
கெட்டுப் போனான்.
வந்தாரை வாழவைத்து
மண்ணில் பிறந்தாரைச்
சாகடிக்கும்
சிங்காரமான மட்டக்களப்புச்
சீமையான் வேறென்ன சிரைப்பான்.

வழி தவறிப் போகின்ற வழிகாட்டிகள்

— மண்டர் அசோகா —

காற்றிலே படபடத்து அணையத் துடிக்கும் விளக்கை ஒரு கையால் மறைத்துப் பிடித்து அதன் வெளிச்சத்திலே ஏதோ படித்துக் கொண்டிருந்த சந்திரன் பக்கத்தில் அரவம் கேட்டுத் திரும்பினான். பக்கத்திலே தாய் நின்று கொண்டிருந்தாள் “சந்திரா, சாப்பாடு போட்டு வைச் சிருக்கன், தம்பியவனுகளும் சாப்பிடுறனுகள். வா, வந்து சாப்பிட்டுப் போட்டுப் படி. பிறகு அந்த மனுசன் வந்து கூடிச் செண்டாச் சாப்பிட மாட்டயன்..... நாலு மணியில வெளிக்கிட்டுப் போனவர் இப்ப எந்த தவறணையிலேயோ தெரியாது.”

ஆதரவான வார்த்தைகளைக் கொட்டும் தன் தாயின் மன ஏக்கங்களைச் சந்திரனாற் புரிந்து கொள்ள முடிந்தது. அவன் வேதனை மேலிடத் தாயை நிமிர்ந்து பார்த்தான். முப்பத்தெட்டு வயதிலேயே நாற்பத்தைந்து வயதின் முதுமைக் கோடுகள். நன்றாகப் பேணப்பட்டால் ஒரு மலர்ந்த தாமரையின் மதர்ப்போடு இருக்க வேண்டிய உடலில் ஏக்கமும் ஏழ்மையும் தந்து விட்ட வடுக்களாய் எலும்பு போர்த்த கோலும் குழி விழுந்த கண்களும், ‘இளமையில் அம்மா எத்தனை அழகாக இருந்திருப்பா’ என்று அவன் அடிக்கடி நினைப்பதை இப்பொழுதும் நினைத்துப் பார்த்தான். ‘இந்த அழகெல்லாம் சிதைஞ்சது ஆரால?’

“எழும்பு தம்பி, அவர் வாறதுக்கு முந்தி நீங்க சாப்பிட்டிட்டயன் எண்டாத் தான் எனக்கும் நிம்மதி. நான்தான் பாவம் செய்தவன், கிடந்து அனுபவிக்கிறன் நீங்களும் என்னைக் கிடந்து துன்பப்பட வேணுமெண்டு என்ன தலைவிதியோ?” அவன் அவன் தலையை ஆதரவாகக் கோதி விட்டான். “அம்மா, இந்தப் பாட்டு முழுவதும் பாடமாக்கிறுப் போகாட்டி ரீச்சர் அடிப்பா. அப்பா வந்து சத்தம் போடத் தொடங்கினால் என்னால் பாட

மாக்க ஏலாது. வீட்டு வேலையொண்டும் செய்து கொண்டு போறல்லையெண்டு நான் ஒவ்வொரு நாளும் அடிவாங்க வேண்டியிருக்கு. கொஞ்ச நேரம் பாடமாக்கிப் போட்டு வாறனம்மா” அவள் தாயிடம் கெஞ்சியபோது நெஞ்சுக்குள் பொங்கிவந்த துயரத்தை அடக்கமாட்டாமல் அவள் விழிகளில் கண்ணீர் திரண்டது. “உங்களை யெல்லாம் சந்தோசமா வாழவைக்க முடியாட்டியும் வயிறு காயாமச் சாப்பாடு போடவேணும், நல்லாப் படிப்பிக்க வேணும் எண்டுதான் நான் துடிக்கிறன். இத்தனை கொடுமையனையும் சகிச்ச வாழறன்..... சரி, நீ கொஞ்ச நேரம் படிச் சிற்று வந்து சாப்பிடு” அவள் தன் கண்ணீரைத் துடைத்துக் கொண்டு அப்பாற் போளுள்.

சற்று நேரம் தாயையே பார்த்துக் கொண்டிருந்தவன் மறுபடியும் பாடப் புத்தகத்தில் தன் கவனத்தைத் தொடர்ந்தான். என்னதான் முயன்றும் அவனால் படிக்க முடியாமலிருந்தது. விரித்த புத்தகத்தின் மத்தியில் அம்மாவின் வாடிப் போன, சதா ஏதோ ஒரு தாக்குதலை எதிர்பார்த்து நடுங்குகின்ற அந்த முகமும் நிறை வெறியில் வந்து வாய்க்கு வந்தவாறெல்லாம் அவனுக்கே புரியாத வார்த்தைகளால் கால் மைலுக்குக் கேட்கிற அளவில் அம்மாவைத் திட்டித் தீர்க்கிற அப்பாவின் அந்தக் கோபமுகமும் மாறி மாறித் தோன்றிக் கொண்டிருந்தன.

பொழுது பட்டால் ஒரு யுத்த களத்தைக் காணப் போகிற ஏக்கத்தோடு கூடிய எதிர்பார்ப்பில் அவனும் மூன்று கம்பிமாரும்தங்கையும் அம்மாவைச் சுற்றிக் கோழிக் குஞ்சுகள் போல நடுங்கிக் கொண்டிருப்பதும், யார் வீட்டுத்தவறணையிலோ இருந்து பலத்த ஆர்ப்பாட்டத்தோடு தந்தை வந்து வீட்டையே கலக்கி அம்மாவைத்

திட்டுவதும் அடிப்பதும் அவர்கள் ஆதரவு தேடிக் கூக்குரலிடுவதும்..... எத்தனை வருடங்களாய்த் தான் நடந்து கொண்டிருக்கின்றன. அவனுக்குப் புத்தி தெரிந்த நாளிலிருந்து இதே கதைதானே?

விடிந்தெழுந்தால் அவனுக்குப் பாடசாலைக்குப் போகவே வெட்கமாக இருக்கும். நண்பர்கள் எல்லாம் “என்னடா சந்திரா, இரவு உங்கட வீட்டில் பெரிய கூக்குரல் கேட்டுது. எப்ப பார்த்தாலும் இப்பிடித்தானே?” என்றும் ‘எங்கட அப்பா ஒரு நாளும் குடிக்க மாட்டார். அம்மாவையோ எங்கனையோ ஒரு நாளும் பேசமாட்டார். உங்கட அப்பாவுக்கு உங்களோட இரக்கமில்லையாடா?’ என்றும் “ஓ, எங்களுக்கே வீட்டில் படிக்க ஏலாமக்கிடக்குது. என்ன அசிங்கக் கதையெல்லாம் கதைக்கிறார். நீ எப்பிடித்தான் வீட்டில் படிக்கிறயோ?” என்றும் எத்தனை கேள்விக் கணைகளும் கேலிப் பேச்சுக்களும் அவனை நோக்கி விடுப்பதுண்டு. அவன் கூனிக் குறுகிப் போவான். அப்படிக்கேட்கப்படுகிற கேள்விகளுக்கெல்லாம் பதில் சொல்லத் தெரியாமல் விழிப்பான். பாடசாலைக்குப் போகவும் படிக்கவும் வெறுப்பாயிருக்கும். இப்படித் தந்தை வந்து அட்டகாசம் பண்ணுகிற மறு நாட்களில் அவன் அனேகமாகப் பாடசாலைக்கே போவதில்லை. படிக்க வேண்டும், முன்னேற வேண்டும் என்று தன் மனதில் வளர்த்து வைத்திருந்த கோட்டைகள் எல்லாம் சரிந்து போகக் காரணமாயிருந்தவர் தந்தைதான் என்பதால் அவன் அவரை முற்றாகவே வெறுத்தான்.

“அம்மா இவர் இப்பிடி இரவிரவாய்க் கத்தி என்ற படிப்பையும் குழப்பு மதால எனக்கு எவ்வளவு அவமானம் தெரியுமா? முந்தியெல்லாம் முதலாம் பிள்ளையாய் வந்த நான் இப்ப கடைசிக் குக் கிட்டப் போயிற்றன்... ..” என்று தாயிடம் சொல்லித் தன் மனக் குமுறலைத் தீர்ப்பான். ‘தந்தை மகற்காற்றும் நன்றி’ என்ன என்று அவன் பாடசாலையிற் படித்திருக்கிறான். ‘அவையில் முந்தியிருக்கச் செய்யும்’ அந்தச் செயலை அவர் செய்யத் தவறுவது ஏன் என்று அவனுக்குப் புரிவதேயில்லை.

சம்பிமாரின் கலகலப்பால் சந்திரன் தன் சிந்நனைகளிலிருந்து விடுபட்டான். புத்தகத்தை மூடிவைத்து விட்டு எழுந்து குசினிக்குள் சென்றான். தன் முன்னால் குந்தியிருந்து சாப்பாடு போடும் தாயைப் பார்க்க அவன் நெஞ்சு வெடித்து விடும் போலிருந்தது. “நீங்க சாப்பிடல்லையாம்மா? என்று கேட்டான், எனக்குப் பசிக்கல்ல சந்திரா. நீ சாப்பிடு. நான் அவர் வந்த பிறகு அவருக்குக் குடுத்துப் போட்டுச் சாப்பிடுறன்.” என்று சொன்னான்.

கையில் எடுத்து விழுங்கிய சோறு தொண்டைக்குள் பொறுத்துக் கொண்டது. ‘அவர் வந்த பிறகு சாப்பிடுறது எண்டது எப்பவாவது நடந்திருக்கதா அம்மா?’ என்று கேட்கவேண்டும் போலிருந்தது. அவர் வந்தால் சாப்பிட அம்மாவுக்கு எங்கே நேரம் இருக்கப் போகிறது? அவர் பேசுகிற பேச்சையும் சொல்கிற வசவுகளையும் கேட்டு அழவே நேரம் போதாமலிருந்தம். அதற்குப் பிறகு எங்கே பசி இருக்கப் போகிறது?

அவன் மேலும் சாப்பிடப் பிடிக்காமல் பக்கத்தில் சுருண்டு படுத்துக் கிடந்த பூனைக்கு மிகுதிச் சோற்றை வைத்துவிட்டுக் கை கழுவுகையில் தகரக் கேற்றிறந்து சாத்தப்பட்டுச் சத்தம் பயங்கரமாகக் கேட்டது. அவனுடைய இதயம் பட்டென அடித்துக் கொண்டது.

“எங்கடி, வாசல்ல வெளிச்சத்தக் காணல்ல, பிடிச்சிருக்கிற மூதேவி காணு தெண்டு வெளிச்சம் வைக்காமப் பாழ் போடுறயாட? நான் எங்கையும் துலைஞ்சி போனெண்டு நினைச்சிற்றயோ? அப்பிடித் துலைய வேணுமெண்டுதானே மனதுக்க நினைப்பு?” அவனுடைய தந்தை காலொரு பக்கம் உடலொரு பக்கமாக வந்து கொண்டிருந்தார். அவன் மண்டபத்தினுள்ளிருந்த விளக்கை எடுத்து வந்து திண்ணையில் வைத்தான். “என்னட இப்பதான் விளக்கு வைக்கோணுமெண்ட நினைப்பு வந்ததா? இவ்வளவு நேரமும் ஆரோட கதைச்சிற்று இருந்தனீ?” என்று கேட்டுக் கொண்டே வந்து விற்றந்தையில் விழுந்தார் அவர். “நான் கேக்கிறன், பதிலக் காணல்ல, என்னட காதடைச்சப் போயிற்றே இல்ல திமிரோ?”

“உள்ளுக்குப் பிள்ளையள் படுக்குது கள். அதுகளுக்கு வெளிச்சம் வேணுமெண்டுதான் வைச்சுணன். வெளியில வைக்கிற விளக்கை உடைச்சுத மறந்து போயிற்றயளா?” என்று கேட்டாள் அவள். “ஆ நூ புள்ளையள். எனக்கேது புள்ளையள் அங்க படுக்கிறதுக்கு? ஏய் எல்லாரையும் இழுத்தெறி வெளியில.....” இந்த வார்த்தைகளைக் கேட்டுச் சந்திரனின் ரத்தம் கொதித்தது. “இதையெல்லாம் அம்மா எப்பிடிச் சகிச்சுக் கொள்ளுறா? எனக்கேது பிள்ளையள் எண்டு கேட்கிறாரே, அப்பிடியெண்டால் நாங்களெல்லாம் இவரின் பிள்ளைகளே இல்லையெண்டு சொல்லுறாரா? அம்மாவை வதைக்கிறது போதாதெண்டு அவின் ஒழுக்கத்தையும் கேவலப் படுத்துறாரா?”

அவர் முன்னால் போய் நின்று ‘நாங்களெல்லாம் உங்கட பிள்ளையளில்லையெண்டால் இன்னுமேன் அம்மாவோட வாழறயள்? அவை ஏன் கொடுமைப் படுத்திறயள்?’ என்று கேட்க வேண்டும் போலிருந்தது. அம்மாவைத் திரும்பிப் பார்த்தான். குந்தியிருந்து முழங்கால்களிடையே முகம் புதைத்திருக்கும் அவள் தோற்றம் அவன் நெஞ்சைப் பிசைந்தது. தான் அழுவதைப் பிள்ளைகள் காணக்கூடாதென்று தானே இப்படியொரு போர்வை? இலேசாக அவள் முதுகு குலுங்குவது அவனுக்குத் தெரிந்தது. அவளருகிற்போய் ஆதரவாக “அம்மா!” என்று அழைத்து அவள் முதுகைத் தடவினான்.

அவள் அவசரமாக முகத்தைத் துடைத்துக் கொண்டு “நீ ஏதோ பாடமாக்க வேணுமெண்டு சொல்லிக் கொண்டிருந்தயே, போய்ப்படி” என்று சொல்லிக் கொண்டே குசினிக்குள் சென்று ஒரு தட்டில் சாப்பாட்டை எடுத்துக் கொண்டு தண்ணீர்ச் செம்புடன் கணவரருகே சென்றாள். ‘சாப்பாடிருக்குது. எழும்பிச் சாப்பிடுங்க’, என்று சொன்னாள். ‘இப்பதான் புருசனுக்குச் சாப்பாடு குடுக்கோணுமெண்ட எண்ணம் வந்துதாக்கும். ராசாத்திக்கு? என்ன கறியோட சாப்பிடுறா?’ என்று தள்ளாடியவாறு எழுந்தார் அவர்.

‘வெண்டிக்காய்க் கறியும் கிழங்குச் சொதியுமிருக்கு.’ என்று அவளிடமிருந்து பதில் வந்ததும் அவள் கையிலிருந்த சாப்பாட்டுத் தட்டைப் பறித்து வெளியே வீசினார். “ஆருக்குட வேணும் உன்ர வெண்டிக்காய்க் கறி? இதோடையும் மனுசன் சாப்பிடுவானு? எப்ப நீ எனக்கு வாய்க்கு ருசியாச் சமைச்சுத் சந்திருக்காய்? ஒரு பொரியல், ஒரு குழம்பு.....தூ..... சனியனே... நீயும் ஒரு பொம்பிளை எண்டு இருக்கயே.” அவர் எட்டு வீடுகளுக்குக் கேட்கும்படியாக இரைந்தார். “தாராளமாய் உழைச்சு வந்து போட்டால் பொரியலும் குழம்பும் குறையாம இருக்கும்.” என்று அமைதியாகச் சொல்லி விட்டு வீசிய தட்டை எடுக்கக் குனிந்தவள் மீது பாய்ந்து,

“என்னடி, நான் உழைக்காதவன் எண்டா நினைச்சிற்றாய்? உனக்கும் உன்ர புள்ளையளுக்கும் இவ்வளவு நாளும் சோறு போட்டவன் எவண்டி?” என்று கேட்டுத் தன்னுடைய வெறி தீருமட்டும் அவருடைய தலைமயிரைப் பற்றிப் பிடித்து அடித்து ஓய்ந்தார்.

தாய்க்குத் தன் கண்ணெதிரில் நடக்கிற கொடுமைகளைப் பார்த்ததும் சந்திரனின் நெஞ்சம் கொதித்தது. தந்தை என்றும் பார்க்காமல் அவரை அடித்து நொருக்க வேண்டும் போலிருந்தது. ஆனால் அவன் ஆத்திரப் படுகிற வேளைகளில் எல்லாம் ‘அடிச்சாலும் உதைச்சாலும் அவரை விட்டால் நமக்கு வேற கதி ஏதுடா?’ என்று கேட்கிற அம்மா அந்தச் செயலை விரும்ப மாட்டாள் என்று மனம் ஓய்ந்தான். அந்தக் கொடுமைகளைப் பார்த்துக் கூக்குரலிடுகிற சகோதரங்களுடன் சேர்ந்து சத்தம் போடவும் அந்தப் பதினான்கு வயதுச் சிறுவனால் முடியவில்லை.

பிரளயம் எல்லாம் ஓய்ந்து விட்டது. அவனுடைய தந்தை கால்களை அகலப் போட்டுக் குறட்டை விட்டுத் தூங்கிக் கொண்டிருந்தார். தாய் வாசலிலேயே திண்ணை ஓரமாய்ச் சுருண்டு கிடப்பது மங்கிய நிலவொளியில் தெரிந்தது. இன்னும் அழுகிறாள் என்பதற்கு அடையாளமாய்

முக்குச் சிந்துகிற ஓசை இடையிடையே கேட்டுக் கொண்டிருந்தது. சந்திரன் தாயருகில் வந்து 'அம்மா!' என்று அவர்கைகளைப் பற்றினான். தன்பிள்ளையின் ஆதரவும் அன்பும் அவள் மனச் சுவையை அதிகரிக்கச் செய்திருக்க வேண்டும். அவள் தோள்கள் அழகையாற் குலுங்கின. சந்திரனின் கண்ணீர் அவள் கைகளிற்கூடாக விழுந்தது. "எழும்புங்க அம்மா" என்று கெஞ்சினான். "நான் பிறகு வந்து படுக்கிறேன். நீ போய்ப்படு." என்றாள் அவள்.

'நீங்க ஓண்டும் சாப்பிடல்லையே. வந்து சாப்பிட்டுப்போட்டெண்டாலும் படுக்கம்மா.' என்று அழைத்தான். 'எனக்குப் பசியில்ல சந்திரா, நீ போய்ப்படு.' தாயின் பிடிவாத குணம் அவனுக்குத் தெரிந்ததுதான். ஆயினும் அம்மாவை எப்படியும் சாப்பிட வைக்க வேண்டும் என்ற தவிப்பில் அவன் குசினிக்குள் போய் தட்டைக் கழுவிக்கொண்டு சோற்றுப் பாணையைத் திறந்த போது நெஞ்சு வெடித்து விடும் போலிருந்தது.

'அம்மா! இவ்வளவுதான் உன்ர வாழ்க்கையா? பசியில்லையெண்டு சொல்லிச் சொல்லி நீ பட்டினி கிடக்கிறதுக்குக் காரணம் இப்பதானே எனக்குப் புரியுது. உன்ர பட்டினிக்கு அப்பாட கொடுமை மட்டும் தான் காரணம் என்று நினைச்சிருந்தனே, இப்பதான் அதுமட்டும் காரணமில்லையெண்டு தெரியுது.....?'

வெறுமையாய்க் கிடந்த அந்தப் பாத்திரம் அம்மாவின் பசித்த வயிற்றையே நினைவூட்டியது. 'தன்னைப் பட்டினி போட்டு அம்மா எங்கடபசி தீர்க்கிறா வா? இப்படிப்பட்ட தெய்வத்தையா அப்பா கொடுமைப்படுத்துறார்? அம்மாவை இந்தக் கொடுமையில் இருந்து மீட்க முடியாட்டியும் வறுமையில் இருந்து மீட்கிறது எப்படி?'

தாய் பட்டினி கிடக்க, அந்தப் பசியை உணரத் தெரியாத தந்தை குடித்துக் கொண்டாடுவது மட்டுமல்லாமல், அவன் கொடுத்த சோற்றையே வீசிய அரக்கத் தனம் அவளை எரித்தது. குடிக்கிற காக போதுமே எங்கட குடும்பத்துக்குச் சோறு போட. குடிதான் பெரி செண்டு நினைச்சுக் குடும்பத்தை அலையவிடுற இவங்களுக்கெல்லாம் என்னத்துக்கு மனைவியும் பிள்ளையளும்?'

சந்திரன் வெறும், தட்டைத் தூக்கி வீசிவிட்டுப் போய்ப் படுத்துக் கொண்டான். உலகத்தைச் சரியாகப் புரிந்து கொள்ளத் தெரியாத அந்தப் பிஞ்சு மனதில் உருவான குழப்பம் தீர்வதாக இல்லை. தூக்கம் வராமல் நீண்டநேரம் சிந்தித்துச் சிந்தித்து ஒரு முடிவு கண்ட பின்பே தூங்கினான் அவன்.

காலையில் எழுந்து முகம் கழுவிவிட்டுத் தன்னுடைய காற்சட்டையைப் பூச்சேட்டையும் எடுத்துப் போட்டுக் கொண்டான். பாடப் புத்தகங்களைத் தேடி எடுத்தவன் தாயிடம் வந்தான். எதுவுமே நடக்காதது போல அடுப்படியில் ஏதோ வேலையாய் இருந்தவளிடம் "அம்மா! நான் பள்ளிக்குப் போயிற்று வாறன்" என்று சொன்னான்.

"ஓண்டும் சாப்பிடாமப் போறயா? கொஞ்சம் பொறு, என்னவும் செய்து தாறன்." என்றாள் தாய். "இல்லம்மா" நான் போய் அதிரிட்ட இந்தப் புத்தகங்களைக் குடுத்திற்று வாறன். இது அவங்க தந்த புத்தகம்தானே, குடுத்திற்று வந்து சாப்பிடுறன்." தாய் திகைத்தாள். "என்ன டா சொல்லுறாய் நீ?" "ஓம்மமா, நான் இனிப் பள்ளிக்குப் போறல்லையெண்டு தீர்மானிச்சிறறன். இஞ்ச நடக்கிற பிரளயங்களால என்னை ஒழுங்காய்ப் படிக்க முடியல்ல. அப்பாவுக்குக் குடிதான் எல்லாமாப் போயிற்றுது. அந்தக் குடியால உங்களைக் கொடுமைப் படுத்திறது மட்டுமில்லாமல் பட்டினியும் போடுறார். இனி நான் படிக்கப் போகல்ல, எப்பிடையெண்டாலும் உழைச்சு உங்களைப் பட்டினியில் இருந்தெண்டாலும் காப்பாற்றப் போறன்." அவன் சொல்லி முடிக்குமுன் அவனுடைய கன்னத்தில் ஓங்கி அறைந்தான் அவள்.

'அவர் படுத்திற பாடுகளையும் கொடுமையையும் பொறுத்து நான் பட்டினி கிடந்தாலும் என்ற உயிர்ப் போக்காம நான் வாழுறது என்ற வயிற்றில் பிறந்த உங்களுக்காகத்தான் டா. என்ற புள்ளைய ளெண்டாலும் படிச்சு நல்லா வரட்டும், நான்படுற பாடு அதுகளும் படக்கூடா தெண்டு நினைச்சிருந்தன், நீயும் என்னை ஏமாத்தப் போறயாடா?' என்று கேட்டு 'ஓ' வென்று அழத் தொடங்கினாள் அவள். விக்கித்துப் போன சந்திரன் ஏதோ ஞானம் பிறந்த வகைப் புத்தகங்களைக் கீழே போட்டு விட்டு அவளை இறுகக் கட்டிக் கொண்டு "இல்லையம்மா, நீங்க அழவேணும். நான் படிச்ச முன்னேறி உங்களை வாழவைக்கப் போறன்" என்று கதறினான்.

ஒரு மூச்சுப்பிடித்த சாயம்.....

— சோலைக்கிளி —

பிடி;
மணிகட்டாத மண்நிறத்துப் பூனையை
சிரைத்து நான் பார்க்க.....

குடலிழுத்து;
செத்த பூமிக்கு சவரம் செய்தும்
முடிவெட்டியும்,
மீசை வைத்தும்,
நான் கண்ட நயமென்ன.....?

மண்பூனையின்;
மயிரைப் பிதுக்கினால்
தெள்ளுக் குறையும்
சுரும் சிலவேளை இல்லத்துப் போகலாம்.....

ஏன்
சரசம் முற்றி
ரவிகையிலே கைபோட்டால்
பூனை மடிக்குள்ளே படுத்தும் தூங்கும்.

தூங்கினால் என்ன.....
தூங்கட்டும்.
மடிக்குள்ளும் வேண்டுமென்றால் மூத்திரத்தை விட்டும்
கவையில்லை..... கவையில்லை.....

இந்த நிலத்தின் இழிநிலையைப் போக்க
கத்திவைத்து
சிரைத்த சனத்திற்குக் கிலைவைத்துப் பார்த்தாலும்
கூடுகட்டத் தேவையில்லை;
காகங்கள் குடியிருக்க.....!

ஆனதென்ன..... ஆனதென்ன.....
பூமி திருந்தியதா?
பசுமாட்டைப் போலஅது
புண்ணாக்கை இன்றைக்கும் பிரியமுடன் புசிக்கிறதே!

நெய்வாசம் இந்த நிலத்திற்குப் பிடித்தாலும்
ஆமணக்கை வாசம்தான் அடிமூக்கில் உறைக்கிறது.

உறைக்கட்டும் தலையின் உச்சியிலே அடிக்கட்டும்
சிரசு கலங்கட்டும்
தன்பாட்டில் கிடந்து தலியென்று தவிக்கட்டும்.

வந்தால் மஸ்தான்
வராவிட்டால் சல்தான்
அதற்காகக் கிடந்து அம்மியினைப் பொழிவதுவா.....?
தூருவிலையை இராவுவதா.....?

மிக அண்மைக் காலத்தைய புதுக் கவிதைப் படிமலர்ச்சி

— சபா. ஜெயராசா —

தமிழின் புதிய கவிதைப் படிமலர்ச்சியில் வானம்பாடிகள் அரோகணித்து நிற்பதை அலட்சியம் செய்து விடமுடியாது. ஈழத்துத் தமிழ்க் கவிதைப் படிமலர்ச்சியில் வானம்பாடிகள் செல்வாக்குச் செலுத்தவில்லை என்று வாதிடமுனைதல் உணர்ச்சி வசப்படும் சிறு குழு மனோபாவத்தைப் புலப்படுத்தும். வானம்பாடிகள் வெளிவந்த காலத்தில் (70-72 களில்) இலங்கையிலே புதுக் கவிதை முயற்சிகளுக்கு கவிதை அக்கிராசன மட்டங்களிலே தீவிர எதிர்ப்பு இருந்தமையைக் கொண்டு வானம்பாடியின் தாக்குவிசைகள் இலங்கையின் கவிதை வளர்ச்சியிலே தூண்டு விசைகளைத் தரவில்லை யென்ற முடிவுக்கு வந்து விட முடியாது.

வரலாற்று நிகழ்ச்சிகளுக்கு, உதிரிகளாய் நிற்போரின் விருப்பாற்றலையும் சாராத மாபெரும் சமூக முறைகள் காரணமாக விளங்குதலை மறுத்துரைக்க முடியாது. இந்தியத் தமிழக சமூக முறைமையின் மோதல்களிலே துவண்டெழுந்த இளம் புத்தி சீவிகளின் குழு நிலைப்பட்ட குரலாக வானம்பாடி வந்தது.

*எங்களின் பொன்னிற அலகுகள் உள்ளே செக்கச் சிவந்த அக்கினி நாக்குகள்

உள்ளன.

ஒவ்வொன்றுமோர் சூர்யப் பிரளயம் எங்கள் குரல்களிலோ வெல்லும் மானுடத்தின் பிரகடனம் முழங்கிவரும்'

என்று வானம்பாடிகளின் குரல்கள் ஒலித்த அதே காலகட்டத்தின் சமாந்தர நிகழ்ச்சியாக இலங்கையின் தாய் மொழிக் கல்வி விரிவும், உயர்கல்வி பெறும் வாய்ப்பைப் பலர் பெற்றமையும், அவர்கள் குழுநிலையாக இயங்கத் தலைப்பட்டமையும், தாம்

வாழ்ந்த சமூக உறவுகளுக்கு இயைந்த சமூக நோக்கு அவர்களிடத்துக் குடி கொண்டிருந்தமையும் குறிப்பிடத்தக்கன. அவர்களின் மத்தியிலே மானுடம் பாடும் வானம்பாடிகளின் அடிகள் வெகு கவர்ச்சியாக உள் நுழைந்தன.

இன்னொருபுறம் இலங்கையின் எழுத்தாக்கங்கள் வாயிலாக வளர்த்தெடுக்கப்பட்ட சமூக உணர்வுக்கும் வானம்பாடிகள் வழங்கிய தரிசனங்களுக்குமிடையே இணைந்து செல்லக் கூடிய ஏற்புடமைகளும் காணப்பட்டன. யுகப் புரட்சியைக் தனவாகக் கொண்ட வானம்பாடிகள், யுகப் புரட்சியை நெறிப்படுத்தும் அமைப்பியற் கட்டுக்கோப்பை நிராகரித்து நின்றமையால், பிற்பட்டவளர்ச்சியில் அவர்கள் சின்னா பின்னப்பட்டு உடைந்தமை தவிர்க்க முடியாத வரலாற்று நியதியாயிற்று. இலங்கையின் கூட இவற்றிற்குச் சமாந்தர ஒப்புமை காணமுடியும். வீராவேசத்துடன் இயங்க முனைந்த இலக்கியக் குழுக்கள் பல கூடிக்கலைந்து தனிமை வருத்த நின்றன.

இவற்றின் பின்னணியிலே நசிவை நயப்படுத்துகின்ற புதுக்கவிதைகளும் ஆக்கங்களுமாக இந்தச் சமூக முறைமையின் எதிர் எதிர் வலுக்களைக் காட்டி வந்துள்ளன. அத்தகைய ஆக்கங்களுக்கு நீண்டபட்டியல் காட்ட முடியும்.

அண்மைக் காலப் புதுக்கவிதைப் படிமலர்ச்சியைப் பார்க்கும் பொழுது நசிவு இலக்கியங்கள் தம்மை மீண்டும் மீண்டும் புதுப்பித்துச் செல்லும் பொழுது, ஆழ்ந்த சூனியப் புதையல் மீது தேடல் என்ற முயற்சியிற் புதுக்கவிதையின் படிமங்களைச் சுருக்கிவிடும் ஆக்கங்களும் காணப்படுகின்றன.

‘சப்புக் கொட்டும் தத்துவப் பல்லிகள்
நச் நச் சென்று மனச்சுவரில்
சென்ற இரவின் ஜனனத்தில் மடியும்’
.....என்றவாறு வானம்பாடிகளின்
குழுவில் வந்த புவிவரசு சமூக நோக்கிலி
ருந்து விடுபடும் மைய நீக்க விசக் கு
ஆளாகுதல், முரண்பாடுகளை உள்ளடக்கிய
சமூக முறைமைகளிலே புத்திசீவிகள்
கொள்ளும் தளம்பல் நிலைகளின் பண்புக
ளுக்கு ஏடுத்துக் காட்டு என்று கொள்ள
முடியும். எழுத்துலகிலே பலர் இவ்வாறான
தளம்பல் நிலைகளுக்கு உதாரணமாகும்
ஆளுமையுடையோராய் இருக்கக் காணு
கின்றோம்.

மேற்கூறிய பண்பில் இலங்கைக்கும்
இந்தியாவுக்குமிடையே சூழல் உள்ளிட்ட
வேறுபாடுகளைக் காணமுடியும்.

சமூக முறைகளினால் வஞ்சிக்கப்
பட்டவர்க்காகப் பேனாவைத் தூக்கி அத்த
கற்பனை வயப்பட்டு சமூகப் புரட்சி என்பது
காகிதத்தால் ஆக்கப் பெறும் ரசவாதம்
என்றவாறு எழுத்தாக்கங்களை எரிசரம்
ஆக்கியவர்கள், தாம் வாழ்நிலை மாற்றங்
களுக்கு உள்ளாகும் பொழுது சமூகக்
கட்டமைப்பை மாற்றியமைத்தல் வெறும்
காகிதப் பூ என்று நாக் கூசாமற்கூறும்
பண்பைப்பல எழுத்தாளர்களிடத்துக்
காண முடியும். ஜெயகாந்தனும் சுந்தர
ராமசாமியும் இவற்றுக்கு விதிவிலக்கான
வர்கள் என்று வாதாடுவது கடினமாயி
னும், இருவருக்குமிடையே வேறுபாடுகள்
உள்ளமையை ஏற்றுக் கொண்டேயாக
வேண்டும்.

இலங்கையின் சமூக அரசியற் சூழல்
இவ்வாறான பின்னோக்கிய பாய்ச்சலுக்கு
சமூக நோக்கு எழுத்தாளர்களை இழுத்துச்
செல்லவில்லை என்று கூறுதற்கு ஆதாரங்
கள் உள்ளன. எழுத்தாக்கங்களைச் சமூக
நோக்குவலுவுடையதாகும் முன்னோக்கிய
வேகத்தை, இந் நாட்டுச் சூழல் கதிப்ப
டுத்தியமை இயக்கங்களுக்குள் தம்மை
வரிந்து கொள்ளாத மகாகவிமயின் ஆக்கங்
களிலிருந்து இன்றுவரை மிகவும் தெளி
வாகக் காணமுடியும். இன்று இலங்கையி
லே புதுக்கவிதை ஆக்கங்களில் ஈடுபட்டுள்ள

நாற்பதுக்கும் மேற்பட்ட கவிஞர்களிடத்து
சமூக நோக்கின் அழுத்தங்கள் மேலும்
மேலும் கூர்மையாகும் படி மலர்ச்சியைக்
காண முடிகின்றது. அடுக்கிற் கூறுவதானால்
சம்ஸ் தொடக்கம் சபேசன் வரை இப்
பண்பை அவதானிக்கலாம்.

பெரும் வர்த்தகப் போட்டிச் சூழிக
ளுக்குள்ளே இந் நாட்டின் பெரும் பா
லான சிருஷ்டியாளர்கள் சிக்கிக் கொள்
ளாதவாறு இந் நாட்டின் சமூக சூழல்
விசை கொண்டிருக்கின்ற வேளை, இலங்கை
யில் நிலை கொண்டு வந்த பாரிய எழுத்
தாளர் அமைப்பாகிய முற்போக்கு எழுத்
தாளர்சங்கம் நசிவு இலக்கியங்களுக்கு
எதிராக நடத்திய போராட்டங்கள்
எழுத்தாளர் மத்தியிலே பரந்த தத்துவச்
செல்வாக்கை ஏற்படுத்தியமையும், கவிதை
களிலே சமூக ஆளுமை வலுப் பெறக்
காரணங்களாயின. அவ்வாறு விரிவுற்ற
சமூக நோக்கின் பரிமாணங்கள் பல
வகைப்படும்.

தீண்டாமைக்கு எதிராக எழுத்
தைப் பயனுடைமை ஆக்கிய காலம் தொ
டக்கம், தேசிய இனங்களின் ஆளுமை
யைப் புனைதல் வரை நீண்ட வீச்சினைச்
சமூக நோக்கு வரிந்துள்ளமை குறிப்பிடத்
தக்கது. இவற்றின் தருக்க முறையான
வளரச்சியை,

‘‘முகில் மீது

நெருப்பு

தன் சேரதியை எழுதியாயிற்று

இனியும் யார் காத்துள்ளனர்.....’’

என்று சேரன் பாடும் பொழுது தெளி
வாக அவதானிக்க முடியும்.

வாழ்க்கையின் நம்பிக்கை இழந்த
தனிமைவாத மூட்டத்தினுள்ளும் மனமுறி
வின் சூனியங்களுக்குள்ளும் நிற்கும் நசிவு
களை உடைத் தெறியும் வேகம் பொருந்
திய கவிதையாற்றல் இலங்கையில் வள
முற்றுவருதல் போன்று, கொள்கைப் பிடிப்
புடன் ஊறிய ‘பரிணாமன்’ போன்ற தமிழ்
கக் கவிஞர்களிடத்தும் வேகமடைந்து
வருதலை இணைத்துக் காட்டவேண்டி
யுள்ளது.

தென்-இந்தியாவின் வர்த்தகப் போட்டியிலே சினிமா முக்கியத்துவம் பெற்றுவருகின்ற வேளை, சினிமாவின் அலைகளுக்காகக் கவிதை எழுதுபவர்கள் இலக்கியத்தின் நசிவுத்தனத்துக்கு எதிரான நெம்பு கோல்களை உயர்த்துதல், சமூக உணர்வுகளை விட்டுப் பிரிக்க முடியாத கலைத் தரிசனத்தின் செல்வாக்கு, பல மட்டங்களிலும் ஊறத் தொடங்கியுள்ள மையை எடுத்துக் காட்டுகின்றது.

'என்ன சுதந்திரம்
இந்தச் சுதந்திரம்
அப்பனின் திருவோட்டை
புத்திரனுக்கு

இது புதுப்பித்துத் தந்தது'
என்ற வைரமுத்துவின் கவிதை இங்கு குறிப்பிட்டுக் கூறத்தக்கது.

இலக்கியத்தின் சமூக நோக்கை நம்பிக்கை இழக்கச் செய்யும் தூய இலக்கிய அர்ச்சனை அலைகள், இந் நாட்டிலும் தென்-இந்தியாவிலும் என்றும் என்றும் தம்மைப் புதுப்பித்த வண்ணமிருத்தலைக் கண்டு ஆச்சரியப்பட வேண்டியதில்லை. வெற்று வாயை அசைப்பவனுக்கு ஒரு பிடி அவல்

கிடைப்பது போல வரலாற்று நியதி மீது அவ்வப் போது நிழல் போல் மறைப்பு வேலைகளைச் செய்த 'பிராய்டிசத்தின்' அசைவைத் தொடர்ந்து இன்று 'கார்ல் பொப்பரின்' அசைவுகள் அங்கலாய்க்கத் தொடங்கியுள்ளன.

அண்மைக் காலத்துப் படிமலர்ச்சியை நோக்கும் பொழுது, புதுக்கவிதைத் தொகுப்புக்களும், பட்டியல்களும் சமநிலையான அணுகுமுறையினைக் கொள்ளவில்லை என்பதைக் குறிப்பிடவேண்டியுள்ளது. மாமூலான எழுத்தாளர் நோக்கப்படுமளவுக்குப் புதியவர்களும், 'பழக்க மில்லாத' பிரதேசங்களுள்ளவர்களும் குறிப்பிடப் படுவதில்லை. திக்வலையிலும், நோர்ஜூட்டிலும், கொட்டாஞ்சேனையிலும், வதிரியிலும், தண்ணீருற்றிலும், தாராபுரத்திலும் (உதாரணத்திற்குச் சில தரப்பட்டுள்ளன) உள்ள ஆற்றல் மிக்க கவிஞர்கள் வெளிக் கொண்டுவரப் படவில்லை. புதுக் கவிதைகளை ஜனரஞ்சகப்படுத்தி வரும் 'வகவம்' என்ற அமைப்பைக் கூட அறியாத இலக்கியவாதிகளும் உளர்.

வாடிக்கையாளர்களை அன்புடன் அழைக்கின்றது

“கபூர் ரேடர்ஸ்”

உங்களுக்கு தேவையான பல சரக்கு பொருட்கள்,
பாலுணவு வகைகள், அழகு சாதனப் பொருட்கள் ஆகியவற்றை
மொத்தமாகவும், சில்லறை யாகவும் நியாய விலையில் பெற்றுக் கொள்ள
இன்றே விஜயம் செய்யுங்கள்.

கபூர் ரேடர்ஸ்

(அரிசி மார்க்கட் முன்)
மார்கட், அக்கரைப்பற்று

067-7494

உரிமை:- M. S. A. கபூர்

“நிமிர்வு”

— பொன். சிவானந்தன் —

‘பஃறெடை வெண்பா

- மானிடக் கூனல் மனமாம் மடுவுக்குள்
2 நானென்றோர் ‘தத்துக்குறட்டை.’ விரால் போல
துள்ளுதல் கண்டு துவளாத “அத்தாங்கால்”
4 மெள்ள வடித்தேன் “தளத்திலே” குஞ்சுபல
கோலுண்டு, வாலாட்டி, எம்பித் துடித்தன.
6 ஓலங்கள் ஏராளம் ஒற்றுமைக்கு ‘மாராயம்’
“நானோர் அரசியல் வாதி எனக்கு நீர்
8 மானத்தை விட்டு மடைவைத்துப் பூசைபண்ணு,”
“காசு கனக்கப் புழங்குது என்கையில்,
10 தாசியாய்ப் பத்தினியைத் தந்திடென் கட்டிலுக்கே”
“சண்டியாய்ச் சந்தியிலே சள்ளுபல அள்ளுவதால்,
12 கண்டவர்கள் எந்தனுக்குக் கப்பம் வழங்குங்கள்”
கோணல் மனக்குறட்டைக் குஞ்சுகளின் வாய்களிலே
14 நாணற்பூப் போல ‘நுரைதள்ளி’ வார்த்தைவர
பொட்டியான் குஞ்சொன்று பேசிற்று அங்கிருந்து.
16 “சட்டியிலே சாம்பாராய்க் காய்ச்சி இறக்கு மட்டும்
காய்ந்த கருவாடு நாமெல்லாம் ஆதலினால்,
18 சாய்கின்ற “பட்டம்” “பவிசு”க் கதை யெல்லாம்
வீணதம்பி, யாருக்கும் நீ பெரிதா? உன்மட்டில்
20 மாண்பாய் நிமிர்வு கொண்டு வாழு.

1 வது பரிசுக் கவிதை - 1

WITO THE BEST COMPLIMENTS
FROM

Shanmuganathan Stores
AKKARAIPATTU

Prop: E. A. Gopakiliai

Telephone: 067 - 7475.

பந்தாடத்துணிந்தெழுவோம்!

— நிலா தமிழின் தாசன் —

வானில் இடிமுழக்கம்! வரும்போகும் வழமையிது — எம்
வயிற்றில் பசிமுழக்கம்! வாழ்வெல்லாம் தொடர்வதுமேன்?
கூனல் வளைகோல்கள்! குடியாட்சி நடத்துவதால்
கொடுமை வளர்கிறதெம்! குடலும் உலர்கிறது.

நாளும் தளராது! நாம் தொடர்ந்து உழைக்கின்றோம்
நாலில் ஒருபங்கும் நமக்கின்றிக் களைக்கின்றோம்
கூழும் குடல்நிறையக் குடித்திடவும் வழியில்லை;
குடைநிழலில் வாழ்வோர்க்கோ! குளிசையுண்டும் பசியில்லை;

மானத்தோடுழைத்து மரத்தடியில் பள்ளி கொண்டு;
வானக் கூரையி ன்கீழ்! நாம் “வடிவாய்” உறங்குகையில்;
வானத்திற் பறந்து வையத் தெழிலளந் தோர்;
தானாய்ப் பஞ்சணையில் தவிக்கின்றார் தூக்கமின்றி;

ஓடி நாழுழைத்து உலர்ந்து சருகானோம்;
“கோடி” குவிப்பவர்தம் குலம் வளர்க்கும் எருவானோம்;
மாடியறை வாழ்வோர் மதுக் கோப்பைக் கிரையானோம்;
மதுவென்று குடிப்பதெல்லாம் உழைப்பவரெம் ரத்தமன்றோ?

இந்தக் கொடுமையெலாம் இனியும் நடந்திட நாம்!
மந்தைக் கூட்டங்களோ! மரங்கடைந்த பொம்மைகளோ
சிந்தைத் தெளிவுடனே சீறிப்புயலாகி;
பந்தாடத் துணிந்தெழுவோம்! பாழும் நிலையழிப்போம்!

1 வது பரிசுக் கவிதை - 2

WITH BEST COMPLIMENTS
FROM

New Everest Cream House
Sagamam Road
Akkaraipattu - 8

“சுந்தரம்பிள்ளை ஆங்கில ஏகாதிபத்தியத்தை எதிர்க்கும் துணிச்சல் கொள்ளவில்லை. அதன் விளைவாக அவர் படைத்த நாடக நூலான ‘மனோன்மனியம்’ துணிச்சலான படைப்பாக இருக்கவில்லை. அதே காலத்தில் வாழ்ந்த பாரதியின் கதை வேறு— பொலிஸ் தொல்லை; சி. ஐ. டி. கள் எப்போதும் பாரதியைத் தேடிக் கொண்டிருந்தார்கள். வறுமை, அரசியற்பகை காரணமாக, பாரதி அரசியலை விட்டு ஒதுங்கி ‘உன்னதம்’ வானத்திலிருந்து விழாதா என்று தேடிக் கொண்டிருக்கவில்லை; வாழ்க்கையை அதன் தீவிர மட்டத்திலே வாழ்ந்தான். அன்றைய காலகட்ட வாழ்க்கையை வாழாத சுந்தரம்பிள்ளை போலி இலக்கியவாதியாக விளங்க, பாரதி, தன் வாழ்க்கையின் மூலம் உரை நடையிலே புதிய உரைநடையைத் தருகிறான்; கவிதையிலே புதிய கவிதையைத் தருகிறான்”. படிகள்; நீங்கள்; நாங்கள்.

இது ஏதோ பழங்கதையில்லை! இன்றும் எமது இலக்கியக் காரரிடையே இவ்விரு வகையினரும் உள்ளனர். தொடரும் சுந்தரம்பிள்ளைகளுக்காகத் துக்கப்படுவதா? அல்லது பாரதிகளுக்காகத் திருப்திப்பட்டுக் கொள்வதா?

‘பரஸத்துரோ’ (அந்நிய விரோதிகள்) என்ற சிங்களப்படம் தொடர்பாக ‘முஸ்லீம்களா பரஸத்துரோ?’ என்ற தலைப்பில், ‘அஷ்ஷூரா’ என்ற இஸ்லாமிய சஞ்சிகையில் ஒரு குறிப்பு வெளிவந்துள்ளது. அதில்—

“.....தேசிய வீரன் கெப்பிட்டிபொல அமைத்த விடுதலைப் படையில் முஸ்லீம்

வீரர்களும் அணிவகுத்தார்கள். அம் மட்டோ! மட்டக்களப்புத் தமிழ்மகன் துரைசாமி தளபதியாக இருந்து கடமையாற்றியதற்கும் ஆதாரமுண்டு. உண்மையான சரித்திரம் இப்படியிருக்க.....” என்று குறிப்பிடப் பட்டிருக்கிறது.

இந்த ‘மட்டக்களப்புத் தமிழ்மகன் தளபதி துரைசாமி’ பற்றி தகவல் தெரிந்தவர்கள் தெரிவிப்பார்களாக!

* * *

“திரை நாடகம்” (Film Script or Screen Play) — நவீன தமிழ் கலைத்துறைக்கு ஒரு புதிய வடிவம். ‘திரை நாடகம்’ எழுதுவது ஒரு தனியான கலை. இதற்கு தகுந்த பயிற்சி அவசியம். இதுவரை தமிழில் சில்லையூர் செல்வராசனின் ‘தணியாத தாகம்’, ஜெயகாந்தனின் ‘சில நேரங்களில் சில மனிதர்கள்’, வெங்கடசுவாமிநாதனின் ‘அக்ரஹாரத்தில் கழுதை’ வி. எம். ஷாஜஹானின். ‘கற்புகள் கற்பனைகள்’ என்பன அச்சில் வந்துள்ளன. (அச்சில் வெளிவராத பல திரை நாடகங்களும் இருப்பதாகக் கேள்வி!) ஆனால், இது ஒரு கலைவடிவமா என்ற கேள்வி எழுப்பப் பட்டிருக்கிறது. ‘திரை நாடகம்’, திரைப்பட ஆக்கத்திற்குத் துணைச் சாதனமாக — ஒரு இயக்குனருக்காக — எழுதப்பட்ட ‘அட்டவணை’; இது கலைவடிவமாக முடியாது — இது சிலர்! ‘திரை நாடகமே’ ஒரு சினிமாதான் ‘கொடக்’ போன்ற நவீன திரைப்பட இயக்குனர்களின் ‘திரை நாடகங்கள்’ சிறந்த இலக்கியங்களாகவே கருதப் படுகின்றன — இப்படிச் சிலர்!

நாவலும், சிறுகதையும், புதுக்கவிதையும் தமிழுக்கு அறிமுகமாகிய போது, இவை இலக்கிய வடிவமா இல்லையா என்ற சர்ச்சை நடந்ததை நாமறிவோம்.

அதெல்லாம் சரிதான்; இடையில் யாராவது தமிழ்ப்பண்டிதர் புகுந்து 'திரை நாடகம்' ஒன்றும் தமிழுக்குப் புதியதல்ல; சங்ககாலம் தொடக்கம் தமிழில் இருந்து வருகிறதென்று வாதுக்கு வராமல் விட்டால் சரி!

* * *

“மனித குலத்தை உயர்த்தும் உண்மையான இலக்கியப் படைப்புக்களுக்கே இலக்கியத்துக்கான (நோபல்) பரிசு வழங்கப்பட வேண்டும்” என்று தமது உயிலில் எழுதியுள்ளார் 'அல்பிரட் நோபல்'.

'ஸ்டொக்ஹோம்' நகரத்திலுள்ள 'சுவிடிஷ் அக்கடமி' நோபல் பரிசு பெறுவோரைத் தெரிவு செய்கின்றது. ஆனால் 'ஜெனீவா' பல்கலைக் கழக ஆங்கிலப் பேராசிரியர் 'ஸ்ரேன்' அண்மையில் 'நியூ யோர்' ரைம்ஸ்' பத்திரிகையில், இலக்கியத்துக்கான நோபல் பரிசு பற்றி எழுதியுள்ள கட்டுரை பலரது கவனத்தையும் ஈர்த்துள்ளது. அவர் எழுதுகிறார் — 1901 முதல் இலக்கியத்துக்கான நோபல் பரிசு அரசியல் கண்ணோட்ட அடிப்படையில், பிரச்சினைகளை உருவாக்காத வகையில், செல்வாக்குள்ளவர்களுக்கே வழங்கப்பட்டு வருகின்றது". இதற்கு உதாரணமாக முன்பு பரிசு பெற்ற பலரையும் அவர் சுட்டிக் காட்டியுள்ளார் நீங்கள் என்ன சொல்கிறீர்கள்?

* * *

ஏறக்குறைய பதினான்கு வருடங்கட்கு முன், கவிஞர் 'மஹாகவி' அவர்கள் எழுதிய, 'பழையதும் புதியதும்' என்ற கவிதை —

“ஆண்டுகள் ஏழோ ஆறின் பின்னர்
மட்டக்களப்பை மறுபடி பார்க்கிறேன்.....”

என்று ஆரம்பிக்கிறது அதில் —

“மட்டக்களப்பில் மறுபடி அந்தக்
கோட்டையைக் கண்டு கொண்டு நடக்கிறேன்

.....
பழையவை இவைகள் பக்க மதிலிலே
வெடிப்பினைக் கண்டு துடித்துப் போகிறேன்.
படிப்படியாகப் பழையன விழுந்தால்! ...

தற்போது எல்லேரரது கண்களிலும் படக் கூடியதாயுள்ள, புகழ் பெற்ற மட்டக்களப்பு டச்சுக் கோட்டைச் சுவர் வெடிப்பு பற்றி அன்றே 'மஹாகவி' எழுதிய பின்பும், இன்று 'ரூபவாஹினி'யில் காட்டிய பின்பும், அது பற்றிக் கவலைப் படுவோர் யாரோ?

* * *

மட்டக்களப்பு நகர மத்தியிலுள்ள மகாத்மா காந்தி சிலைக்குப் பூசப்பட்டிருக்கும் வர்ணங்கள் கண்ணை உறுத்துகின்றன! இச்சிலையை வடித்தவர், உலகப் புகழ் பெற்ற சிற்பி எம். எஸ். நாகப்பா அவர்களின் புதல்வரான, புகழ் பெற்ற சிற்பி எம். எஸ். என். மணி அவர்கள். கொழும்பு வை. எம். பீ. ஏ. யிலுள்ள புத்தர் பெருமானின் வெண்கலச் சிலையும், அநகாரிக தர்மபால, பாரன் ஜயதிலக முதலியோரது சிலைகளும் அவரால் வடிக்கப்பட்டவையே. அவரது மிகச் சிறந்த படைப்புகளில் ஒன்றென அவராலேயே ஒரு தடவை சொல்லப்பட்ட சிலையே மட்டக்களப்பு நகர மத்தியிலுள்ள மகாத்மாவின் சிலை. இச்சிலைக்கு வர்ணநீட்டியவர்களுக்கும், காந்தி மகாத்மாவின் குடும்பத்தினருக்கும் ஜென்மப் பகை ஏது முண்டா என்று கேட்கத் தோன்றுகிறது!

இவ்வாறே மட்டக்களப்பு நகர மத்தியிலுள்ள சுவாமி விபுலானந்தர் சிலைக்கு வர்ணநீட்டப்பட்டிருப்பதும்! இவ்விஷயத்தில் கலாரசனையற்றவர்களின் செயல்கள் கண்டிக்கத் தக்கவை. மட்டக்களப்பு மண்ணின் மைந்தர்கள் கவனிப்பார்களாக!

இந்தியாவில் பெண்களைப் பற்றி வந்த கவிதைகள், கதைகள், காவியங்கள் ஏராளம்! ஆனால் இந்தியப் பெண்களின் அடிமைத்தனத்தைப் பற்றி அவசிய ஆராய்ந்தோ அவர்களது விடுதலை விமோசனம் குறித்தோ வெளிவந்த நூல்களை விரல் விட்டு, எண்ணி விடலாம்! அவற்றுள் 'பத்மினி சென்குப்தா' வுடைய 'இந்தியாவில் பெண் தொழிலாளர்' (**Women Workers in India**), 'ஹர்ஷத் திரிவேதி' யுடைய 'தாழ்த்தப்பட்ட இனப் பெண்கள்' (**Scheduled Castes Women**), 'காரன் லியோ நாட்'யின் 'நவீன இந்தியாவில் பெண்களும் சமூக மாற்றங்களும்' (**Women and Social Changes in Modern India**) என்ற நூல்கள் குறிப்பிடத்தக்கன.

இந்த வரிசையில் பெரிதும் பேசப்படுபடுகின்ற ஒரு புத்தகம் 'கெயில் ஓம்வெட்' (**Gail Omvedt**) எழுதிய 'போராட்டத்தில் இந்தியப் பெண்கள்' (**Indian Women in Struggle**) என்பது!

'கெயில் ஓம்வெட்' ஒரு அமெரிக்கப் பெண்மணி. இவர் தற்போது இந்தியாவின் மகாராஷ்டிரத்தைச் சேர்ந்த ஒருவரைத் திருமணம் செய்து கொண்டு அங்கேயே வசித்து வருகிறார். இவர், கலிபோர்னியப் பல்கலைக் கழகத்தில் கல்வி பயின்ற காலத்தில், 'வியட்நாம் யுத்த எதிர்ப்பு மாணவர் இயக்கத்தை' தலைமை தாங்கி வழி நடந்தினார்; அமெரிக்காவில் நிறவேற்றுமைக்கு எதிரான இயக்கங்களிலும் பிரதான பங்கு எடுத்துக் கொண்டார். தனது பி. எச். டி. பட்ட ஆய்வை பூர்த்தி செய்வதற்காக இந்தியாவுக்கு வந்த இவர், தனது ஆய்வுக் காலத்தில் (1975 - 1976) கிடைத்த அனுபவங்களை வைத்தே இந் நூலை எழுதியுள்ளார்.

ஆண் ஆதிக்கம் கொடிகட்டிப் பறக்கும் இந்தியாவில் 'இந்திரா காந்தி' என்ற பெண் எப்படி பிரதமராக வந்தார் என்பதைப் பற்றி இந் நூலில் ஆழமாக ஆரா

யப்பட்டிருக்கிறது. இந்தியப் பெண் விடுதலை இயக்கத்திற்கு இந் நூல் ஒரு வழிகாட்டியாக இருக்கும் என்று நம்பப்படுகிறது.

இவ்வாறே இங்குள்ள பெண்களின் விடுதலை பற்றி, விமோசனத்தைப் பற்றி எழுதுவதற்கும் அமெரிக்காவிலிருந்துதான் யாராவது வர வேண்டுமா? அல்லது அந்த 'மெசியா' எமது பெண்களிடையே தோன்றுவாளா?

* * *

சமீபத்தில் ஒரு தென்னிந்திய சஞ்சிகையில், தமிழகத்தின் அரசியல்வாதி ஒருவர், லண்டன் அரும்பொருட் காட்சிச் சாலை அனுபவம் பற்றி எழுதியிருக்கிறார். அங்கு, வெண்கலத்தினாலான 5 அடி உயரமுள்ள 'கண்ணகி சிலை' ஒன்றிருப்பதாகவும், ஆனால் அச் சிலையினடியில் - 'இலங்கையிலுள்ள திருகோணமலையில் கண்டெடுக்கப்பட்டது. கி. பி. 12 ஆம் நூற்றாண்டைச் சேர்ந்தது, சேர். ராபர்ட் பிரவுன்ரிக் என்பவரால் 1830 இல் வழங்கப்பட்டது, இது போதி சத்துவ தாராவின் சிலை' என்று குறிப்பிடப்பட்டிருப்பதையும் பார்த்து அவர் திகைத்துப் போனாராம் (சிலையின் வண்ணப்படம் சஞ்சிகையில் பிரசுரிக்கப் பட்டுள்ளது)

இதே சிலையின் படம் ஒன்று, பண்டிதர். வீ. சி. கந்தையா அவர்களின் 'மட்டக்களப்புத் தமிழகம்' நூலிலும் உள்ளது. அதில் - "இது பத்தினித் தெய்வத்தின் சிலை, லண்டன் பிரிட்டிஷ் மியூசியத்தில் காணப்படுவதும், மட்டக்களப்புப் பகுதியிலிருந்து கொண்டு செல்லப்பட்டதுமான கண்ணகி சிலை" என்று குறிப்பிடப் பட்டுள்ளது. கலாயோகி ஆனந்தக் குமார சுவாமி அவர்கள் தமது 'இந்திய இந்தோனேஷியக் கலை வரலாறு' (**History of Indian and Indonesian Art by Dr. K. Ananda Kumaraswamy, page 167**) எனும் நூலிலும் இது குறித்து எழுதியிருப்பதாக 'மட்டக்களப்புத் தமிழகம்' கூறுகிறது.

எது சரித்திரம்? எது உண்மை?
யாமறியோம் பராபரமே!

* * *

உங்கள் சிந்தனைக்கு—

- (1) சிலர் கூறுகிறார்கள்—
'நாங்கள் தானே
சுதந்திரத்தை
வாங்கிக்
கொடுத்தோம்' என்று.
ஆம்—
சுதந்திரத்தை
வாங்கினீர்கள்.....
ஆனால்
எங்கே
கொடுத்தீர்கள்?

'கைது செய்யப்பட்ட நியாங்கள்' என்ற
தலைப்பில் தமிழக கவிஞர் பொன். செல்வ
கணபதி அவர்களின் புதுக்கவிதை புத்த
சுத்திலிருந்து 'மாதிரி'க்கு ஒன்று இது.

- (2) "சகல விதமான அயோக்கியத்தனங்
களும் சட்ட அங்கீகாரம் பெற்று
உலாவரும் ஒரு தேசத்தில் அறிவாளி
கள் போராட்டக் காரர்களாக மாறி
விடுவார்கள் என்பது சரித்திரம். ஒரு
தேசத்தின் ஆன்மாவையே இன்று
கதை கவிதை என்று சொல்லப்படு
பவை மாற்றியமைக்கும் சக்தி வாய்ந்
தவை" — 'வண்ணமயில்' சஞ்சிகை
யில் 'கௌதமன்' எழுதிய 'சாகித்ய
அக்கடமிக்கு ஒரு பரிசு' என்ற கட்டு
ரையிலிருந்து.

- (3) "சமத்துவம்—Equality—என்றால் என்ன?
உலகில் எல்லோருமே ஒருவருக்கொ
ருவர் சமனா? கெட்டிக்காரத்தனம்
என்பது என்ன ஆவது? அவ்வாறாயின்
சமத்துவம் என்பது சமசந்தர்ப்பம்
என்று ஆகுமா? சம சந்தர்ப்பம் எல்
லா நேரத்திலும் எல்லா இடங்களி
லும் சாத்தியமா?"

MANIYAM STORES

மணியம் ஸ்டோர்ஸ்,

உரிமையாளர்

சு. தனபாலசிங்கம்

சுருட்டு, புகையிலை, நல்லெண்ணெய், பலசரக்கு சாமான்
மொத்தமாகவும் சில்லறையாகவும் மலிவான விலையில்
பெற்றுக் கொள்ளலாம்;

உங்கள் ஓடர் சாமான் வாகனத்தில் கொண்டுவந்து உங்கள் இடத்தில் தருவோம்.

4, சாகாமம் ரோட், அக்கரைப்பற்று.

தொலைபேசி: 7282

ட்ராற்று நதியோரம்....

— காவோ . யிங் (தமிழ் வடிவம்: ஞானதரன்) —

நான் வீட்டை விட்டு வந்ததிலிருந்து எழுதுவதில் சோம்பல்தனத்தை வளர்த்து விட்டேன் என நீ முறையிடலாம்.

நண்பனே!

பூக்கள் கடலாய் விரிந்து மேற்குப்புற ஸீஹுவான் வெளியை நான் கடக்கும் போது, தளம்பும் நீல நதிகளும், சிகரங்களில் பனிபடர்ந்து பிரகாசிக்கக் கீழே பல வர்ணங்களசையும் மலைத்தொடர்களும், என்னைப் பிரமிக்க வைக்கின்றன.

நண்பனே!

இந்தக் காட்சியை இழந்துவிடுவேனோ என்ற அச்சத்தில் நான் கண் இமைக்கக் கூடத் தயங்கியதுண்டு.

நண்பனே! இன்றிரவு, ட்ராற்று நதிக்கரையில் உள்ள குடிசையிலிருந்து உனக்கொரு கடிதம் நிச்சயமாக எழுதப்போகிறேன்.

இந்த ட்ராற்று நதி எவ்வளவு அழகானது; அற்புதமானது; பயங்கரமானது. வெண் முகிற் கூட்டங்கள் புடைசூழ இந்த நதியைச் சுற்றி வளைக்கும் மலைத்தொடர்கள்..... இருந்தும்,

ட்ராற்று நதி மூச்சோடு தனது பாதையை வகுத்துக்கொள்கிறது. அதன் நீல நிறத்தண்ணீர் சுழன்றடித்தோடி, வெண்ணுரை கக்கும் அலைகளாய் பாய்ந்தோடுகிறது.

நான் அன்ஷான் சாங் வந்தடைந்த போது மாலையாகியிருந்தது, காற்றோடு செங்குத்தாய்ச் சறுக்கும் அப்பாதையில் கால் பதிக்கிறேன். இந்தப் பாதையில்தான் முன்னர் செஞ்சேனையினர் கால்பதித்துச் சென்றனர். அதற்கும் முன்னர் ட்ராயிப்பிங் படையினர் தமது இரத்தத்தால் கழுவிச்சென்றதும் இந்தப் பாதையைத் தான்.

அன்ஷான் சாங் அமைதியான, மனதுக்குவப்பான மிகச் சின்னஞ்சிறிய நகரமாகும், அடக்கமான பழைய வீடுகள் வீதியின் இருமருங்கிலும்... வீட்டுக்குசினிகளிலிருந்து கிளம்பும் புகை வளையங்கள் மாலையிட, மென்காற்றிலாடும் 'விலோ' மரச்செடிகள் - அவற்றின் நிழலில் ஆறுதல் பெறும் குதிரைகள்-அங்குமிங்கும் தெருவோரமாக ஆடி அசைந்துதிரியும் வாத்துக்கள்-

வட்டாரக் கட்சி அங்கத்தவர் எமக்கு முக்கியம் வாய்ந்த இடங்களைச் சுற்றிக் காட்ட முன்வந்தார். செஞ்சேனையினரதும், ட்ராயிப்பிங் படையினரதும் நினைவுச்சின்னங்களைக் காட்டினார். முதலில் தலைவர் மாவோ தங்கிருந்த சிறியொரு வீட்டைக் காட்டினார். இங்கு தங்கியிருந்தபோது 'நீண்ட படை நடப்பின்' அடுத்த செயற்திட்டங்களை வகுத்துக் கொண்டார் என்பதை அறியும்போது உள்ளம் பூரிக்கின்றது. அவர் நிச்சயமாக இங்கிருந்த ஏழை விவசாயிகளிடம் பேசியிருப்பார், செஞ்சேனை வீரர்கள் இந்தத் தெருவின் இருமருங்கிலும் உறங்கியிருப்பார்கள். அந்த மலைகளை அதிரச் செய்யக்கூடிய பாடல்களை அந்த வீரர்கள் இரவு நேரங்களில் கூடாரத்து நெருப்பு வெளிச்சங்களுக்கு முன்னால் பாடியிருப்பார்கள்.சுவரொன்றில் சுண்ணாம்புக் கட்டியால் எழுதியிருந்த வாசகமொன்று இன்னும் அழிந்துபோக வில்லை. நான் விரல்களால் ஸ்பரிசித்துப் பார்க்கிறேன்.

நாங்கள் நதிக்கரையோரத்தை அண்மித்ததும் மலைகாற்று எமது உடைகளை நிரப்பி ஊதியது. தலை மயிர் சிதறிப்பறந்தது; இந்த இடத்தில் நதிப்படுக்கை சற்று அகலமாக இருந்தது. நீல நிறத்தண்ணீரும் வெள்ளை நிற மணலும் - அற்புதமான வர்ணப் பிளவு.

எமது உதவியாளர் இந்த இடத்தின் மகிமையைப்பற்றிக் கூறினார். இந்த நதிக்கரையிலிருந்துதான் பதினேழு துணிச்சல்

மிக்க செஞ்சேனை வீரர்கள் ட்ராற்று நதியைக் கடந்து சென்றார்கள். புரண்டுபோலிருக்கும் அந்தக் கற்சுவரின் பின்னால் யத்திரத்துப்பாக்கிகள் சுண்டு மாரி பொழிந்து ஏனைய செஞ்சேனை வீரர்கள் பாதுகாப்பு அரண் அமைத்துக்கொடுத்தபோது தான் கடந்து சென்றார்கள். இதன் பின்பு, கூமின்டாங் படையினர் குழப்பமுற்றுப் பயந்தோடினார்கள்.

நாம் திரும்பிப் பார்த்தபோது, குதிரை இருக்கை வடிவிலமைந்த அந்த மலைத் தொடரில்தான் அன்று ஆயிரக்கணக்கான செஞ்சேனை வீரர்களும், குதிரைகளும், கண்ணைப்பறிக்கும் தீப்பந்தங்கள் இரவைக் கிழித்துக்கொண்டோட, நெருப்புச் சீறும் யாழிகள் போல, போனார்கள். அதற்கும் முன்னர், ஷீ-டா-காயின் ட்ராயிப்பிங் படையினர் துடைத்தெறியப்பட்டதும்-இதே இடத்தில்தான் -

அவர்களின் புகழ் பெற்ற படைத் தலைவன் எதிரியினால் குழப்பப்பட்டதுடன் சூழ்நிலை பாதகமாக அமைந்தது. உணவுக் கையிருப்பு முடிந்தது, பிளேக் நோய் பரவியது

ட்ராயிப்பிங் படையினரின் போராட்டத்தின் பதிவாக எமது வலது புறத்திலுள்ள கற்குவியல் மட்டுமே எஞ்சியுள்ளது. எமக்குப் பின்னால் அமைந்துள்ள யின்பான் மலையில்தான் ஷீ-டா-காயின் தலைமையகம் இருந்தது. குதிரைகளின் கணைப்பும்-போர் வீரர்களின் பாடல்களும்- இரவும், பகலுமாக.....

ஆனால் சரித்திரம் அவர்களை வஞ்சனை செய்து விட்டது.

‘எதிரியின் தலைகள் எமது மதுக்கலசம், அதில் எதிரியின் இரத்தத்தை நிரப்பிக் கொள்வோம்’ என்று பாடிய ஷீ-டா-காயின் மிகப் பெரிய பாட்டாளி மக்களின் எழுச்சி அடக்கியொடுக்கப்பட்டது. அதன் பின்னால் எழுந்த சீன மக்கள் புரட்சி எல்லாத் தடைகளையும் உடைந்தெறிந்து வெற்றிக்கொடி நாட்டியதை நீ அறிவாய், நண்பனே. அன்று மாலையில் நாம் பல விருந்தாளிகளை அழைத்திருந்தோம். எமது சின்னஞ்சிறிய அறை பழைய தோணிக்காரர்கள், விவசாயிகள். இளைஞர்கள் என நிறைந்திருந்தது. லாம்பின் கீழே அமர்ந்திருந்து ஷீ-டா-காயின் தோல்விபற்றியே நிறையப் பேசினர். ஷீ-டா-காயின் வீழ்ச்சிக்குப்பின் சிங் படைவீரர்களின் குரூரத்தனம் அந்த மலைகளில் இரத்தமாய் வடிந்தது. ஷீ-டா-காயின் ஆதரவாளர்கள் எனப்படும் பத்தாயிரத்துக்கும் மேலான ஆண்களும் அவர்களைச் சார்ந்த குடும்பத்தினரும், முகங்கள் வெள்ளைத்துணியால் போர்த்தப்பட்டு இந்த ட்ராற்று நதியில் வீசப்பட்டார்கள். ட்ராற்று நதியில் மிதந்து கொண்டிருந்த பிணங்களைக் கண்ணூற்ற

ஷீங்-லிங் என்ற தையல் தொழிலாளி தொண்ணூற்றேழு பிரேதங்களை வெளியே எடுத்துப்பாட்டான். சிங் படையினரின் குரூரத்தை மிகவும் வெறுத்த இவன் அவர்களிடமிருமிருவே இரவோடிர்வாகவாக கொன்றுவிட்டு வீட்டை விட்டு எங்கோ போய்விட்டான். அன்றிரவு இந்த ட்ராற்று நதியோரம் வாழும் மக்களின் அறிவாற்றல் கனவுகள் பற்றிய பல கதைகளைக் கேட்டோம். இந்த ட்ராற்று நதி இரவு பகலென ஓய்வெடுக்காது, புரட்சிக் கீதங்களை இசைத்தவாறு முன்னோக்கி, முன்னோக்கி, பாரிய மலைகளால் கூடத் தடுத்த நிறுத்தி விட முடியாமல், புரண்டோடிக் கொண்டே இருக்கிறது.

குறிப்பு

காவோ யிங் (1929) என்ற சீனக் கவிஞர் / எழுத்தாளர் எழுதிய ட்ராற்று நதியோரம் என்ற சித்திரத்தின் குறுகிய தமிழ் வடிவம் இதுவாகும். இச்சித்திரம் புதிய தொரு இலக்கிய வடிவத்தைத் தாங்கி நிற்பதைக் காணலாம். முற்போக்கு உள்ளடக்கத்தை வளம்பெறச் செய்ய புதிய அழகியல் அளவுகோல்களைப் பயன்படுத்த வேண்டியதன் அவசியத்தைக் கருத்திற் கொண்டே காலநிதி, கைலாசபதி அவர்கள் ‘கலைவாதிகள் நிலைபேறடைந்துள்ள அளவுகோல்களைக் கொண்டு முற்போக்கு இலக்கியத்தை அளக்க முற்படுகிறார்கள்’ (சமர் 1977) எனக்குறிப்பிட்டுச் சென்றார். ஈழத்து, தமிழக முற்போக்கு எழுத்தாளர்களின் சில படைப்புகள் இறக்குமதி செய்யப்பட்ட மேற்கத்தைய வடிவங்களுக்குள் (நாவல், சிறுகதை போன்ற) அடக்கி விடமுடியாதவாறு முற்போக்கு இலக்கியத்தின் இந்தத் தேவையினைச் சட்டி நிற்பனவாக அமைந்திருப்பதைக் காணலாம் சீன எழுத்தாளரான காவோ-யிங் எவ்வாறு முற்போக்கு உள்ளடக்கத்தைக் கையாண்டுள்ளார் என்பதற்காகத் தரப்படும் இச்சித்திரத்தின் பின்னணி கீழே தரப்பட்டுள்ளது.

ட்ராற்று நதி சீனாவின் லெக்குவான் மாகாணத்தின் மேற்குப்புறமாக அமைந்துள்ளது. 1863 இல் ஷீ-டா-காயின் தலைமையில் தேசிய ரீதியில் எழுந்த பாட்டாளி மக்களின் எழுச்சி இயக்கம் பிற்போக்குவாத சிங் அரசினால் அடக்கியொடுக்கப்பட்டுத் துடைத்தெறியப்பட்டது இந்த ட்ராற்று நதிக்கரையில்தான். 1935 இல் சீனாவின் செஞ்சேனையும் இவ்விடத்தில் பலத்த சோதனைக்குள்ளானது. தலைவர் மாவோவின் தலைமைத்துவத்தைப் பெற்றிருந்த செஞ்சேனையினர் எல்லாத்தடைகளையும் முறியடித்துத் தமது ‘நீண்ட படைநடப்பை’ வெற்றிகரமாகத் தொடர்ந்தார்கள். இத்தகைய பெருமைகளால் உயர்த்தப்பட்ட தலைவர் மாவோ இன்றைய சீனாவில்? இதுவேறு பிரச்சனை.

களம் கலை இலக்கிய வட்டம் நடாத்திய
சட்டத்தரணி. ந. சின்னையா நினைவு கவிதைப் போட்டியில்
முதற் பரிசு பெற்ற கவிஞர்கள். சில குறிப்புகள்

பொன் சிவானந்தன்

மண்டுரைப் பிறப்பிடமாகக் கொண்ட இவர் பயிற்றப்பட்ட தமிழாசிரியராக பணிபுரிந்து வருகிறார். கவிதைத் துறையில் அதிக ஈடுபாடுள்ள சிவானந்தனின் ஆக்கங்கள் ஈழத்தின் பல பத்திரிகைகளிலும் சஞ்சிகைகளிலும் வெளிவந்துள்ளன. சட்டத்தரணி ந. சின்னையா நினைவு கவிதைப் போட்டியில் முதற் பரிசு பெற்ற இக் கவிஞர், மட். கலாச்சாரப் பேரவை நடாத்திய கவிதைப் போட்டியிலும், யூபாளம் நடாத்திய கவிதைப் போட்டியிலும் முதற் பரிசு பெற்றுள்ளார். எழிமை கண்டு பொங்கும் உரத்த சிந்தனை என் சொத்து என்று கூறும் இவர் எழுத்தையும் கல்வியையுமே பெரிதென மதிப்பதாக கூறுகின்றார்.

நிலா தமிழின் தாசன்

களம் கலை இலக்கிய வட்டம் நடாத்திய கவிதைப் போட்டியில் பொன் சிவானந்தனுடன் இணைந்து முதற் பரிசைப் பகிர்ந்து கொள்ளும் நிலாதமிழின் தாசன் 'எழுதத் தூண்டியது சுதந்திரன். வளர்த்தது சுடர் என்று கூறுகின்றார். நிலாவெளியைப் பிறப்பிடமாகக் கொண்டவர். நிலாவெளி உப்புக் கூட்டுத்தாபனத்தில் பணிபுரிந்து வருகிறார். சிறு வயதிலேயே கவிதை எழுதத் தொடங்கிவிட்ட இவர் இதுவரை 1000 க்கும் அதிகமான கவிதைகள் எழுதியிருப்பதாகவும் 100 க்குள்தான் பிரசுரமாகியுள்ளதாகவும் தெரிவிக்கின்றார். கவிதைத் தொகுதி ஒன்றை வெளியிட வேண்டும் என்னும் ஆவலுடன் இருக்கும் இக் கவிஞர் ஆசை நிறைவேற லாழ்த்துகின்றோம்,

சிறுகதைப் போட்டியில் 2 வது பரிசு பெற்றவர் தாமரைச் செல்வி

நாடறிந்த பெண் எழுத்தாளராகிய தாமரைச் செல்வி ரோஸ் பற்றிக் நினைவுச் சிறுகதைப் போட்டியில் இரண்டாவது பரிசை ரவிப்பிரியாவுடன் பகிர்ந்து கொள்கிறார். தாமரைச்செல்வியின் எழுத்துலகப் பிரவேசம் 'ஒரு கோபுரம் சரிகிறது' என்னும் சிறுகதையுடன் ஆரம்பமாகியது, பல சிறுகதைப் போட்டிகளிலும் பல பரிசுகள் பெற்றுள்ள இவரின் படைப்புகள் ஈழத்தில் வெளிவரும் சகல பத்திரிகைகளிலும் சஞ்சிகைகளிலும் வெளிவந்துள்ளன. தமிழகத்தில் இருந்து வெளிவரும் வர்த்தகப் பத்திரிகைகளாள ஆனந்த விகடன், மங்கை குங்குமம் இதயம் பேசுகிறது போன்ற சஞ்சிகைகளிலும் இவரின் கதைகள் வெளிவந்துள்ளன. இவரின் நாவல் ஒன்று வீரகேசரி பிரசுரமாக வெளிவந்துள்ளது குறிப்பிடத்தக்கது. இலக்கிய உலகில் இவரை அடையாளம் காண வைத்தது இந் நாவலே யாகும்.

உங்களுடன் ஒரு நிமிடம்...

களம் 2 ஐ பாராட்டி பலர் எமக்கு எழுதியுள்ளார்கள். எல்லோருக்கும் எமது மனம் நிறைந்த நன்றிகள்.

குறிப்பிட்ட திகதியில் களம் வெளிவர வேண்டும் என்பது எல்லோரினதும் ஆதங்கம். எமக்கும் அதுவே குறி. எமது கட்டுப்பாட்டுக்கும் அப்பாற்பட்ட நிகழ்வுகளால் காலங் கடந்துவிடுகின்றது. விரைவில் நிலமை சீரடைந்துவிடும் என்று உத்தரவாதமளிக்கமுடியாத காலகட்டம்.

தரத்தைத் தொடர்ந்து பேண வேண்டும் என்ற வேண்டுகல்கள். தரப்பேணவில்லை படைப்பாளிகளின் பங்கினை நாம் கருத்திற்கொண்டால்..... தரத்தை நிலைநாட்டுவது

சஞ்சிகை வெளியீட்டிலும் சிரமமானதாகவே உள்ளது. இருந்தபோதிலும் களம் என்றும் உங்கள் எதிர்பார்ப்பினை ஏமாற்ற மடையச் செய்யாது என்பது சத்தியமானது.

அடுத்துவரும் களங்கள் புதிய அம்சங்களுடன் பொலியும். களம் 4 அக்கரைப்பற்று சிறப்பு இதழாக வெளிவரும். வழக்கமான அம்சங்களுடன் அக்கரைப்பற்று பிரதேச வெளிக்காட்டலாக அமையும். இச்சிறப்பிதழுக்கு விடயங்கள் அனுப்ப வேண்டிய முகவரி அ. ஸ. அப்துல் ஸமது, மலர்க்குழுத் தலைவர், அன்பகம், அக்கரைப்பற்று - 1 தரமான விடயங்கள் சேர்த்துக் கொள்ளப்படும்.

உதயத்துக்குமுன் உழத்தெரிந்த மாடு.....

திருமதி கோகிலா.....
திருமதி கோகிலா மகேந்திரனின் 'உழத்தெரிந்த மாடுகள்' சிறுகதை 21-10-84 ஈழமுரசு பத்திரிகையில் வெளியாகியுள்ளது களமே முதல் வெளியிட்டது. ஈழமுரசு ஆசிரியருக்கு களம் அனுப்பப்பட்டிருக்கும் என்றே நம்புகின்றேன். ஆசிரியர் கோகிலமகேந்திரன் ஏன் இரண்டிற்கும் தன் கதையை அனுப்பினார். பெரும்(?) எழுத்தாளரான அவர் இரண்டிற்கும் அனுப்பி எம்மை குழப்பியிருக்கத் தேவையில்லை, இதுபற்றி கோகிலா மகேந்திரனுக்கும் எழுதியுள்ளேன்.

கே. தர்மகுலராசா பருத்தித்துறை

களம் தரமான சஞ்சிகை என்பதில் யாருக்குமே சந்தேகமில்லை. ஆனால்..... முதல் இதழில் ஏற்பட்ட அதேதவறு இரண்டாவது இதழிலும்.....

ஈழமுரசு பத்திரிகைக்கு அனுப்பப்பட்ட உதயத்திற்கு முன் சிறுகதை களம் சஞ்சிகையில் உழத்தெரிந்த மாடுகள் என்ற தலைப்பில் வேறுபட்டு வெளிவந்திருக்கிறதே.

ஆற்றலும் திறமையும் இல்லாவிட்டாலும் பணத்தாலும் புகழாலும் பக்க பலத்தைப் பெற்று எழுதுபவர்கள் இப்படிச் செய்தால்.....?

பதில்?

தற்செயலானது.

ஆர்வமிக்க, ஆற்றலுள்ள, வளர்ந்துவரும் உண்மையான உணர்வோட்டமிக்க இளம் எழுத்தாளர்கள் தெரியாத்தனமாகச் செய்து விட்டாலும் கூட அதன் பெயர்?

களவு - திருட்டு.

இதுதான் இலக்கிய வளர்ச்சியின் நோக்கமா? நொண்டிச் சாட்டுக்களை விட்டு உண்மைகளைத் தெளிவுபடுத்துங்கள்.

தமிழினி யாழ்ப்பாணம்

(நாம் எத்தகைய சமாதானத்தை யாவது முன்வைத்துக் கோகிலா மகேந்திரனின் நிலையை நியாயப்படுத்த வேண்டிய அவசியம் எமக்கு எழுவில்லை ஏனெனில் இதுகுறித்து இதுவரை எவ்வித அறிவித்தலோ, விளக்கமோ அவரிடமிருந்து வில்லை)

— களம் —

ஏன் இனி வாழ்வு?

— சடாட்சரம் —

நிலாக்கன்னி
என்னுடைய நெஞ்சில் தீவைத்தாள்.
அவுதாரைப் பூட்டி
அசைத்தாள் இளந்தென்றல்.

செஞ்சுடராகிச் சிரிக்கும்
நிலவின் வரவால்
மயங்கிய ஆழிக்கணவன்

அவளை அணைக்க
துடியாய்த் துடிக்கிறான்.

என்றன் மனைவியை
எண்ணித் தனிமையில்
இக்கரையில் நானிருந்து
ஏங்கித் தவிக்கிறேன்,
ஆசைத் துணைவியைக்
காண்பதும் எங்கே?

கொழும்பில் இருந்து
புறப்படு கின்றதாய்
தந்தியில் கூறினாள்
புத்துயிர் பெற்றேன்
கனவில் மிதந்தேன்
ஏழுமாதம் போலே
ஏழுநாள் போனது.
இதுவரை நானவனைக்
காணவே இல்லை.
அருமை மனைவியை
வீணாய் இழந்தேன்?

கொழும்பில் இருந்து
வடக்கினை நோக்கியே
நாற்பது பேரொடு
வந்தவேன் ஒன்றினை

பூட்டிய டைத் துள்ளாகப்
பெற்றோள் மிகஊற்றித்
தீயிட்டழித்ததாய்ச்
செய்தி யக் கேட்டேன்.....
நெஞ்சம் உடைந்து
நினைவு மறந்தேன்,
இரண்டொரு நாட்களாய்
எங்களின் வீட்டில்
இழவினுக் காகப்
பலர் வந்து போனார்,
இருவழி நீரால்
எனைக்குளிப் பாட்டி
இதயப் பெருமூச்சால்
என்னைத் துடைத்தனர்,
ஏக்கமுள் மீதில்
எனைவிட்டுச் சென்றனர்.

இன்ப விளக்கை
எரித்தவர் யாரோ?
எழில் மகுடத்தைச்
சிதைத்தார் எவரோ?
காதற் குயிலின்
கழுத்தை நெரிக்கும்
காமுகர் இன்னும்
இருக்கின்றாரோ?
என்னைப் போல்
அநேகர் இதயம் கருகி
உறவினர் வராமல்
உளம்நொந்தழுதார்!
தலையை அடித்தார்!
தரையில் உருண்டார்!
இதயறோஜா
இதழ்கருகி விட்டபின்னர்,
எங்குநான் போவேன்?
எதைச்செய்து பூரிப்பேன்?
இங்கென்ன வாழ்க்கை இனி?

பதினொரு ஈழத்துக் கவிஞர்கள்

பதினொரு ஈழத்துக் கவிஞர்களின் ஐம்பத்தைந்து கவிதைகள் அடங்கிய தொகுதி
தொகுப்பு: எம். ஏ. நுஃமான், அ. யேசுராசா க்ரியா
வெளியீடு

அண்மைக் காலமாக ஈழத்துக் கவிதை மற்றும் இலக்கியப் படைப்பு நூல்கள் இந்தியாவில் வெளிவருவதும் இங்கு சிறுசிறு சலசலப்புகள் எழுவதும் தணிவதும் பழக்கமாகிப் போய்விட்ட ஒன்று.

இப்பொழுது பதினொரு ஈழத்துக் கவிஞர்கள் என்னும் கவிதைத் தொகுதி அதுவும் க்ரியாவின் வெளியீடாக வெளிவந்துள்ளது. அலாதியான அட்டையும், கையில் எடுத்துக் கொஞ்சிக் கொள்ளலாம் என்னும் படியான அமைப்பும், இத்தனைக்கும் மேலாக முத்தான கவிதைகள் அடங்கிய ஒரு தொகுப்பாகவும் இத் தொகுதி உள்ளது.

ஈழத்துப் படைப்புகள் இந்தியாவில் வெளியாகின்றன. ஈழத்தவர்கள் அவைகளைப் பார்க்கவும் முடியவில்லையே. இது என்ன விசர்த்தனம் என்று பொருமிக் கொள்பவர்கள் கவனிக்குக. இத்தொகுதியின் உண்மையான நோக்கம், “இன்றைய ஈழத்துக் கவிதையின் வெவ்வேறு தலைமுறைகளைப் பிரதிபலிக்கும் மிகமுக்கியமான கவிஞர்கள் என்று நாம் கருதும் சிலரை, முதன்மையாக பிறநாட்டினருக்கு அறிமுகப்படுத்துவதே இத் தொகுப்பின் நோக்கமாகும்” என்று இத் தொகுதியின் ஓர் அறிமுகத்தில், குறிப்பிடப்பட்டிருக்கின்றது.

ஒவ்வொரு கவிஞரின் ஐந்து கவிதைகள் X பதினொரு கவிஞர்களின் = ஐம்பத்தைந்து கவிதைகள் இதில் இடம் பெற்றிருக்கின்றன.

பதினொரு கவிஞர்களும் ஐந்து தலைமுறைகளாக வகைப் படுத்தப்பட்டிருக்கின்றனர்.

ஈழத்து நவீன கவிதையின் முதலாவது தலைமுறையாக மஹாகவியும், இரண்டாவது தலைமுறையாக முருகையன், நீலாளன் ஆகியவர்களும், மூன்றாவது தலைமுறையாக மு. பொன்னம்பலம், எம். ஏ. நுஃமான், சண்முகம் சிவலிங்கம், தா. இராமலிங்கம் ஆகியவர்களும், நான்காவது தலைமுறையாக சி. சிவசேகரம், அ. யேசுராசா, வ. ஐ. ச: ஜெயபாலன், ஆகியவர்களும் ஐந்தாவது தலைமுறையாக சேரனும் தலைமுறை வகுப்புக்கு உட்படுத்தப்பட்டிருக்கின்றார்கள்.

ஈழத்தில் எத்தனை பரபல்யமான கவிஞர்கள் இருக்கின்றார்கள். அவர்களின் கவிதைகள் இடம்பெறவில்லை என்ற ஆதங்கம் பலபேருக்கு இருப்பது இயல்பு.

“இத்தகைய ஒரு தொகுப்பிலே இன்னொரையும் சேர்த்துக் கொண்டிருக்கலாம் என்று சிலர் ஆலோசனைகள் கூறக்கூடும். அது தவறாகாது. ஆயினும் ஈழத்துக் கவிதையில் பரிச்சயமும், இலக்கியக் கூர் உணர்வும் விமர்சன சமநிலையும் உள்ளவரும் சேர்த்துக் கொள்ளப்பட்ட கவிஞர்கள் யாரையேனும் தலிர்த்திருக்கலாம் என்று கூற மாட்டார்கள் என்ற நம்புகின்றோம்” என்னும் ஓர் அறிமுகத்தில் குறிப்பிடப்பட்டிருப்பது அவதானிக்கத்தக்கது.

மேலும் பதினொரு கவிஞர்களின் விலாசம் உட்பட அவர்களின் இலக்கிய விபரங்களும் பிற்பகுதியில் சேர்க்கப்பட்டுள்ளது. இத்தொகுப்பின் மூலம் இன்றைய ஈழத்துக் கவிதையின் வளமான சில பண்புகளை பிறநாட்டினர் கிரகித்துக் கொள்ளக் கூடும் என்பது தொகுப்பாளர்களின், நம்பிக்கை. இத்தொகுதியை இட்டு ஈழத்துக் கவிஞர்கள் பெருமைப் படும் சந்தோசப்படும் கொள்ளலாம் என்பது நமது நம்பிக்கை.

இவ்வாண்டின் நோபல் பரிசுக் கவிஞர் ஜெரொஸ்லவ் சேபேர்ட் (JEROSLAV SERFERT)

— ஒரு சிறு குறிப்பு

— எம். ஐ. எம். ஹரிபா

இரண்டாவது தடவையாக இலக்கியத்துக்கான நோபல் பரிசை 'செக்கோஸ்லாவாக்கியா' பெறுகிறது. இம் முறை 'பிராக்' நகரக் கவிஞர் 'ஜெரொஸ்லவ் சேபேர்ட்' இப் பரிசுக்கான 190,000 அமெரிக்க டொலர்களைப் பெறுகின்றார். இது ஏறக்குறைய 50 இலட்சம் இலங்கை ரூபாக்களுக்குச் சமம்!

வெளி உலகிற்கு அவ்வளவு தூரம் பிரபல்யம் பெற்றிராத இவருக்கு இப் பரிசில் கிடைத்ததானது, புகழ் பூத்த வெவ்வேறு நாட்டு இலக்கியவாதிகளை ஆச்சரியத்துக்குள்ளாக்கியிருக்கலாம் எனப் பேசப்படுகிறது.

'பிராக்' நகரத்தின் 'வினோஹ்ரடி' (Vinohrady) மருத்துவமனையில் இருதய மற்றும் நீரிழிவு நோய்களுக்காக அனுமதிக்கப்பட்டிருந்த, 83 வயதான 'சேபேர்ட்' இச் செய்தி அறிவிக்கப்பட்டது. 'புதுமையை, உணர்வுகளின் குழைவுகளை, புதுமை தேடும் அணுகல்களை நிரம்பக் கொண்ட அவரது கவிதைகளுக்காகவும், அவை வழங்கும் மனிதனின் பல்வகை ஆளுமை வெளிப்பாடுகளுக்கும், அவை படைக்கும் ஆத்மாவின் அடக்கவொண்ணா சுதந்திர ரூப வடிவத்துக்கும் இப் பரிசில் வழங்கப்படுவதாக' கூறும் அறிக்கையை, கவிடிஷ் தூதுவர், கவிஞரின் கட்டிடலடிக்குச் சென்று தெரிவித்தார்.

முப்பதிற்கு மேற்பட்ட தொகுப்புகளைக் கொண்ட கவிஞர் சேபேர்ட்டின் கவிதைகளில், இரு தொகுதிகள் மட்டுமே அமெரிக்காவில் வெளிவந்துள்ளன, நியூயோர்க் நகரின் 'செக்கோஸ்லாவாக்கிய சொசைட்டி'யினால் ஒரு தொகுதியும், ஐயோவா நகரிலுள்ள மற்றொரு நிறுவனத்தால் இன்னொரு தொகுதியும் வெளியிடப்பட்டுள்ளதாக அறியக் கிடைக்கிறது.

1901 இல் வறுமையின் மடியில் பிறந்தவர் சேபேர்ட். "கண்ணீரில் ஒரு நகரம்" (A city in tears) என்ற தமது முதலாவது கவிதை நூலை, தமது 19 வது வயதில் வெளியிட்டவர். இவர், தமது ஆரம்ப கால கட்டங்களில் இலட்சியமில்லாத கொம்யூனிஸ்ட்டாக இருந்தாரென்றும், சோவியத் யூனியனுக்கு இவர் மேற்கொண்ட இரு பயணங்களின் பின்பு இவரது இலட்சியவாதம் பெருமளவிற்கு இல்லாமற்போய் விட்டதாகவும் கூறப்படுகிறது. 1929 இல் கவிஞர் சேபேர்ட் சோவியத் யூனியனிலிருந்தபோது, ஸ்டாலினின் தலைமைத்துவத்துக்குச் சவாலாக நடந்து கொண்டமையினால் அங்கிருந்து வெளியேற்றப்பட்டுள்ளார்.

1920, 1930 களில் தனது கவிதைப் போக்கின் தீவிரவாதத் தன்மையினால் புகழின் உச்சானியிலிருந்த சேபேர்ட், பத்திரிகையாளராக இருந்ததன் மூலமே தனது ஜீவனோபாயத்திற்கு வழி தேடிக் கொண்டார். 1948 இல் செக்கோஸ்லாவாக்கிய கொம்யூனிச சித்தாந்தங்களுள் தன்னை வரித்துக் கொண்ட கால கட்டத்திலும் பத்திரிகைகளுக்கான ஆக்கங்களையும், கவிதைகளையும் எழுதியுள்ளார், புதிய அரசிணைப் பற்றிய விமர்சனங்களும் இவற்றுள் அடங்கும்.

தனது அழகிய 'பிராக்' நகரத்தையும் தான் இரசித்த வசந்த காலங்களையும் தனது கவிதைகளில் அதிகமாகவே வடித்துள்ளார். சேபேர்ட்டின் ஆன்மாவானது எப்போதும் சுத்தமானது; அதேவேளை மிதவாதப் போக்கினை என்றும் நாடிநிற்பது என 'குண்டரா' (Kundera) எனும் பாரிஸ் நகரக் கவிஞர் ஒருவர் வர்ணித்துள்ளார்.

சோவியத் டாங்கிகள் 1968 காலப் பகுதியில் செக்கோஸ்லாவாக்கியாவை ஆக்கிரமித்த வேளை, நோயினால் நலிந்திருந்தும் வீறு கொண்ட சேபோர்ட், செக்கோஸ்லாவாக்கிய எழுத்தாளர் சங்கத்தின் தலைமைப்பீடத்தைக் கைப்பற்றி, பங்கு கொள்ளத்தக்க சகல போராட்டங்களுக்கும், எதிர்ப்புகளுக்கும் தயார் செய்தார். 'சாசனம் 77' (Charter 77) எனும் எதிர்ப்புப் பிரகடன உருவாக்கத்திலும் இவருக்குப் பங்கு உண்டு.

சேபோர்ட்டின் புதிய படைப்புகள் எதுவும் கடந்த ஒரு தசாப்தமாக, பிரசுர வாய்ப்புக்கென அதிகார மேலிடத்தால் தெரிவு

செய்யப்படவில்லை. அவர், தனது 80 வது வயதினை எட்டிப் பிடித்த பின்னரே, அதிகார மேலிடத்தின் பிடி சற்றுத் தளர்ந்துள்ளதாகத் தெரிகிறது; சில படைப்புகள் அண்மைக் காலத்தில் பிரசுரிக்கப்பட்டு பெரு வரவேற்பினையும் பெற்றுள்ளன.

'மேரி சேபோர்ட்' - 85 வயதுடைய கவிஞர் துணைவியாரிடம், இப்பரிசு கிடைத்ததையிட்டு மகிழ்ச்சியடைகிறார் எனக் கேட்டபோது, 'தனது கணவர் உடலாரோக்கியத்துடன் இருந்திருந்தால், தான் மேலும் மகிழ்ச்சியடைந்திருக்கக் கூடும் எனக் கூறியுள்ளார்.

காலம் கடந்த அஞ்சலி

— தா. இராமலிங்கம் —

மகாத்மாக்கள் கணத்தினிலே அன்னை சேர்ந்தார்!

இந்திரா காந்தி இறந்தனரோ
பாரதத்து
ஒருங்கிணைப்புப் பண்பாட்டின் ஊற்று
இடிந்து தூர்ந்ததுவோ?

இருள் சூழ்ந்த இனங்களுக்காய்
அருள் சுரக்கும் இதயம்
ஓய்ந்து உலர்ந்துபோனதுவே!

நேசக் கரங்காட்டி
நீசர் வலை பின்னிப்
படுகொலையில் வீழ்த்தினரோ?

கொடுவினை நாம் செய்தோமோ?

வேதனையில் வெந்து
மனம் வெதும்பிவிட்டதம்மா!

வட்டுக் குடைந்து
குருத்துச் சிதைத்துக்
குரும்பை சிதறடித்து,
இரத்தப் பவி கொள்ளும்
பீரங்கி மத்தியிலே

ஈனக் குரல் எழுப்பும்
ஈழத் தமிழர்க்கு
இனி யாரம்மா
ஆறுதல் தரப்போரார்?

இமயத்தின் உச்சியிலே
ஏறி நின்று
சத்தியத்தைத் தரிசித்துத்
தமது
இரத்தம் எலாம் வார்த்துக்
குடமுழுக்கு ஆட்டி
வழிபாடு இயற்றி
மறைந்து நின்று வழிகாட்டும்
மகாத்மாக்கள் கணத்தினிலே
அன்னை சேர்ந்தார்!
வாழ்க! வாழ்க!

உயிரில் மூண்ட ஒளி வளர்ந்து
உள்ளம் முழுவும் சுடர் எறிந்து
இரத்தம் தோய்ந்த உடல் தன்னைப்
பற்றிப் பிடித்துச் சவாலித்துச்
சிவந் தெழுந்த ஞாயிறு
உபகண்டம் எங்கும்
உதிக்குது!

தமிழ் நாவல் இலக்கிய வரலாற்றிற் பிரதேசநாவல்கள் தோன்றி வளரத் தொடங்கியமை மிகமுக்கியமான காலகட்டமாக அமைகின்றது எனலாம். இருபகாம் நூற்றாண்டின் ஆரம்பத்திலிருந்தே தமிழகத்திலும் ஈழத்திலும் எழுந்த நாவல்கள் சிலவற்றில் அங்கும் இங்குமாகப் பிரதேசப் பண்புகள் சில இடம் பெற்றுள்ளமை உண்மையேயாயினும் 'பிரதேச நாவல்கள்' என்று சிறப்பித்துக் கூறக் கூடிய அளவிற்கு அவை அமையவில்லை. அத்தகைய சூழ்நிலையும் அன்று நிலவவில்லை. ஆயின் 1960 களிலிருந்து நிலைமை மாறுதலடையலாயிற்று. இக்காலப் பகுதியிலே தமிழகத்தில் வெளிவந்த நீல. பத்மநாபனின் 'தலை முறைகள்', ராஜம் கிருஷ்ணனின் 'குறிஞ்சித்தேன்', ஹெப்பிபா ஜேகதாசனின் 'புத்தம் வீடு', சுந்தரராமசாமியின் 'ஒரு புளிய மரத்தின் கதை', ஆர். ஷண்முக சுந்தரத்தின் 'அறுவடை' முதலிய நாவல்களும் 1970 களில் வெளிவந்த ஆ. மாதவனின் 'புனலும் மணலும்', டி. செல்வராஜின் 'மலரும் சருகும்' (1967), 'தேநீர்', கு. சின்னப்பாரதியின் 'தாக்கம்', பொன்னீலனின் 'கரிசல்', கி. ராஜநாராயணனின் 'கோபல்ல கிராமம்' முதலிய நாவல்களும் இவ்வகையில் விதந்து கூறத்தக்கவை. ஈழத்திலும் 1970 களின் ஆரம்பத்திலிருந்து 'பிரதேச நாவல்கள்' எனச் சிறப்பித்துக் கூறக்கூடிய நாவல்கள் பல எழலாயின. இவற்றின் வரிசையில் இடம் பெறத்தக்கதாக எஸ். ஸ்ரீ. ஜோன்ராஜனின் 'போடியார் மாப்பிள்ளை' என்னும் நாவலும் அமைகின்றது.

பத்தொன்பதாம் நூற்றாண்டிலிருந்தே தமிழிற் பொது மக்கட் சார்பான இலக்கியங்கள் பெருகத் தொடங்கின. பொது

மக்களும் இலக்கியக் கதாநாயகர்களாகும் அந்தஸ்தைப் பெறலாயினர். மாயூரம் வேதநாயகம்பிள்ளை காலத்திலிருந்து தமிழ் நாவல் இலக்கியத்திலும் பொது மக்கள் முக்கியம் பெறலாயினர். பரந்து பட்ட பிரச்சினைகள் பல பொது நோக்கிலே அணுகப்பட்டன. எனினும் மிக அண்மைக் காலம்வரை தமிழகத்திலும் சரி, ஈழத்திலும் சரி, மிகப் பின்தங்கிய கிராமப் புறங்கள், வட்டாரங்கள், அங்கு வாழ்க்கைப் போராட்டம் நடத்திக் கொண்டிருக்கும் மக்களது பிரத்தியேகமான பிரச்சினைகள் முதலியவை நாவலாசிரியர்களின் கவனத்தை அதிகம் ஈர்க்கவில்லை. காலம்காலமாக இலக்கிய வெளிச்சம் பரவாதிருந்த இத்தகைய பின்தங்கிய பகுதிகளும் சமூகங்களும் பிரதேச நாவலின் வளர்ச்சியுடனேயே வெளிச்சத்திற்கு வரலாயின. ஈழத்தைப் பொறுத்த வரையில் பாலமனோகரன் காட்டும் தண்ணீர்முறிப்புப் பிரதேசம், குமரபுரம், தாமரைச் செல்வி காட்டும் குஞ்சுப் பரந்தன் (குமரபுரம்), செங்கை ஆழியான் காட்டும் செட்டி குளம், எஸ். ஸ்ரீ. ஜோன்ராஜன் காட்டும் கன்னன்குடா, வை. அஹமத் காட்டும் வாழைச்சேனை, இந்த மகேஷ் காட்டும் கொழும்பு மாநகரச்சேரிப்புறம், அ. கைலாசநாதன் காட்டும் மண்டைதீவு முதலியவை, அதுகாலவரை இலக்கியப் பிரம்மாக்களின் திருக்காட்சத்துக்குட்படாதவை; இலக்கிய கர்த்தாக்கள் மட்டுமன்றி நகரப்புறங்களிலும் முன்னேற்றமடைந்த கிராமப்புறங்களிலும் வாழும் மக்கள் பலரின் கவனத்திற்குட்படாதவை; அவர்கள் கண்டும் கேட்டும் அறிந்திராதவை. பிரதேச நாவலின் வளர்ச்சியைத் தொடர்ந்தே இத்தகைய பகுதிகளும் சமூகங்களும் பலருக்கும் தெரிய

வந்துள்ளன என்பதும், பலரது கவனத்தையும் ஈர்க்கத் தொடங்கியுள்ளன என்பதும் சசப்பான உண்மைகளாகும். பிரதேச நாவலின் வளர்ச்சி காரணமாகத் தமிழகத்திலும் ஈழத்திலும் இதுகாலவரை கவனிப்பாரற்றுக் கிடந்த புதிய பிரதேசங்கள் பல அறிமுகமாயின.

வடமுனையிலிருந்து தென்முனைவரை உலகின் பல்வேறு பகுதிகளிலும் இன்று பெரும் மாற்றங்களும் உரிமைப் போராட்டங்களும் விடுதலைக் கிளர்ச்சிகளும் நடந்து கொண்டிருக்கின்றன. இதுகாலவரை உலகிலே மிகப் பின்தங்கியிருந்த நாடுகளும் இனங்களும் காலம் காலமாகப் படுமோசமாகச் சுரண்டப்பட்டு அறியாமை இருளிலும் அடிமைத்தனையிலும் அகப்பட்டிருந்த சமூகங்களும் விழிப்புணர்ச்சி பெற்று வேகமாகச் செயற்படத் தொடங்கியுள்ளன. காலம் காலமாக நிலவிவந்த சமுதாய மதிப்பீடுகள், வாழ்வியற் சிந்தனைகள், செல்வம் வறுமை ஆகியன பற்றிய கருத்துகள் மாறுதலடையலாயின. மாஸ்டியல், சமூகவியல் முதலிய துறைகளின் வளர்ச்சி மக்களின் சிந்தனைப் போக்கிலே தெளிவை ஏற்படுத்தலாயின. இத்தகையதொரு போக்கினை இன்று இலங்கையின் மிகப் பின்தங்கிய கிராமப்புறப் பகுதிகளிலும் அவதானிக்க முடிகின்றது.

ஒரு நாட்டின் சகலபகுதிகளிலும் மாற்றங்கள் ஒரே நேரத்தில் ஒரே மாதிரி ஏற்படுவதில்லை நகரப்புறங்களிலும் முன்னேற்ற மடைந்த கிராமப் பகுதிகளிலும் மாற்றங்கள் பெருமளவு வேகமாகவும் முன்னதாகவும் ஏற்படுகின்றன. பின்தங்கிய கிராமப்புறங்களில் இம்மாற்றங்கள் ஏற்படக் காலதாமதமாகின்றன. 1940 களிலிருந்து நடைமுறைக்கு வந்த இலவசக் கல்விமுறை, 1960 களிலிருந்து பஸ்கலைக் கழகம் வரை ஏற்பட்ட தாய்மொழிக் கல்வி விருத்தி முதலியன பின்தங்கிய பிரதேசங்களிலும் பின்தங்கிய சமூகங்களிலும் கணிசமான அளவு தாக்கத்தை ஏற்படுத்தின. இலங்கையிலும் உலக அரங்கிலும் ஏற்பட்டுவரும் மாற்றங்களும் கிளர்ச்சிகள், போராட்டங்கள் முதலியனவும் மேற்குறிப்பிட்ட பகுதி

களில் விழிப்புணர்ச்சி, ஏற்பட உத்வேகம் அளித்தன. இவற்றின் விளைவாக இலங்கையின் ஏனைய பகுதிகளிலும் சமூகங்களிலும் எலவே ஏற்படத் தொடங்கியிருந்த மாற்றங்களும் முன்னேற்றங்களும் இப்பகுதிகளிலும் ஏற்படத் தொடங்கியுள்ளன; இத்தகைய பகுதிகளில் நவநாகரிகக் காற்றும், கூடவே அது தோற்றுவித்துள்ள பல்வேறு பிரச்சினைகளும் பொருளாதார நெருக்கடிகளும் மெல்ல மெல்லப் பரவலாயின.

பின்தங்கிய பிரதேசங்களிலும் சமூகங்களிலும் நவீன கல்வி வெளிச்சம் பரவத் தொடங்கியதன் விளைவாக, ஓரளவாயினும் கல்வி கற்ற இளம் தலைமுறையினர் தமது நிலைப்பாட்டையும் ஏனைய பகுதிகளின் நிலைமையையும் இன்றைய உலகப் போக்குகளையும் உணரத் தலைப்பட்டுள்ளனர். நீண்ட காலம் சலனமின்றி ஓடிக்கொண்டிருந்த வாழ்க்கை நதிநீர் சலனங்கள் ஏற்படலாயின.

இத்தகையதொரு நிலையில் மிகப் பின்தங்கிய பிரதேசங்களிலும் சமூகங்களிலும் பிறந்து வளர்ந்து தாம் வாழும் சமூகத்தின் நிலைமையையும் முரண்பாடுகள், மோதல்கள் முதலியவற்றையும் எரியும் பிரச்சினைகளையும் அனுபவபூர்வமாக உணர்ந்த இளம் தலைமுறையினர் பலர் எழுத்துத் துறையில் இறங்கினர். இதனால் அவர்களது ஆக்கங்களிலே தவிர்க்க முடியாதவாறு மேற்குறிப்பிட்ட நிலைமைகள் பிரதிபலிக்கலாயின. தாம் பிறந்து வளர்ந்த மண்ணின் மீது கொண்டிருந்த பற்றுதலும் அப்பகுதிகே பிரத்தியேகமாகவுரிய பண்பாட்டம்சங்களும் பிரச்சினைகளும் எழுத்துக்களில் முக்கியத்துவம் பெறலாயின. இப்போக்கினை அபாலமனோகரன், தாமரைச் செல்வி முதலியோர் தொடக்கம் வை. அஹமத், ஸ்ரீ. ஜோன்ராஜன் முதலியோர் வரை அவதானிக்கலாம். இதே போன்று அனுபவம் மிக்க எழுத்தாளர்கள் சிலர் தொழில் நிமித்தம் புதிய பிரதேசங்களுக்குச் சென்று வாழ்ந்து அங்கு தாம் பெற்ற அனுபவங்களை அப்பிரதேசத்திற்கே பிரத்தியேகமாகவுரிய பண்பாட்டம்சங்களுடன் சித்தரிக்கமுனைந்தனர்.

இவ்விடத்திலே வீரகேசரிப் பிரசுர நிறுவனத்தின் வெளியீட்டுப் பணியின் முக்கியத்துவம் பற்றிக் குறிப்பிடாமல் இருக்க முடியாது. நூல்வெளியீட்டுப் பிரச்சினையும் விற்பனை செய்யும் சிரமமும் எழுத்தாளர்களைப் பூதாகாரமாக அச்சுறுத்தி நின்ற வேளையில் வீரகேசரிப் பிரசுர நிறுவனம் தானாகவே முன்வந்து இப்பாரிய பொறுப்பினை மேற்கொண்டமை காரணமாக ஒரு சில ஆண்டுகளில் ஈழத்திலிருந்து தரமான நாவல்கள் பல வெளிவரவும், எழுத்துலகில் இனைய தலை முறையினர் பலரை இறங்கச் செய்யவும் முடிந்தது. வீரகேசரிப் பிரசுர நிறுவனமூலம் வெளிவந்த நாவல்களுள் அதிகமானவை பிரதேசநாவல்கள் என்பதும் 'போடியார் மாப்பிள்ளை' நாவலும் வீரகேசரி வெளியீடே என்பதும் கவனத்திற் கொள்ள வேண்டியதொன்றாகும். கடந்த சில ஆண்டுகளில் இந்நிறுவனத்தின் வெளியீட்டு முயற்சிகள் தொய்ந்து போனமையும், தென் இந்திய நூல்கள் சஞ்சிகைகள் சம்பந்தமான இறக்குமதிக் கட்டுப்பாடுகள் தளர்த்தப்படமையினால் ஏற்பட்ட விளைவுகளும் ஈழத்து நாவல் இலக்கிய உலகின் துரதிஷ்டமே எனலாம்.

தமிழ் நாவல் இலக்கியத்தின் எதிர்கால வளர்ச்சி தவிர்க்க முடியாதவாறு பிரதேசங்களை நோக்கியே விரிவடைய வேண்டியுள்ளது. அமரர் கு. அழகிரிசாமி 1966 ஆம் ஆண்டே தமிழ் நாவலின் எதிர்காலம் பற்றி ஓரிடத்தில், ".....தமிழ் நாட்டில் எத்தனையோ வகையான பிரதேசங்களும் பிரதேச வாழ்க்கைகளும் இருக்கின்றன. ஒவ்வொரு பிரதேசத்தின் சூழ்நிலைகள், சீதோஷ்ண ஸ்திதிகள், விளை பொருட்கள், தொழில்கள், உணவுகள், பழக்கவழக்கங்கள், ஆசார அனுஷ்டானங்கள், பேச்சு வழக்குகள் முதலிய பல விஷயங்களும் தனித் தன்மையோடு இருந்து வருகின்றன. எனவே பிரதேச வாழ்க்கை என்ற இந்தப் புதிய சுரங்கத்தைத் தோண்டினால், அங்கே அகப்படும் பொருள்களைக் கொண்டு எத்தனையோ அரிய இலக்கியக் கோபுரங்கள் கட்டலாம். அதாவது அரிய நாவல்களைப் படைக்கலாம். இது தமிழ் நாவலாசிரியர்கள் கவனிக்க வேண்டிய ஒரு முக்கியமான

விஷயம் என்று இப்போது தெரிவித்துக் கொள்ள விரும்புகின்றேன்....." 1 எனக் கூறியுள்ளமை தீர்க்கதரிசனமாகவே அமைந்துள்ளது எனலாம்.

பருத்தித்துறைப் பிரதேசத்தைச் சித்தரிக்கும் 'மீட்டாத வீணை' என்னும் நாவல் பற்றி ஒருவர் குறிப்பிடுகையில், "ஒரு காலகட்டத்தில் யாழ்ப்பாணத்து, குறிப்பாக வடமராட்சிப் பகுதி மக்களில் ஒரு சாராரது வாழ்க்கை எப்படி இருந்தது என்பதனைப் பிற்காலத்தில் அறிய விரும்புமொருவர் நிச்சயம் இந்நாவலையும் படிக்க நேரும்" 2 எனக் கூறுவது அந்நாவலுக்கு மட்டுமன்றிப் பிரதேச நாவல்கள் அனைத்திற்கும் பொருந்தக் கூடியதே. பிரதேச நாவல்கள் எதிர்காலச் சந்ததியினருக்கு அரிய சமுதாய வரலாற்றுக் கருவூலங்களாக விளங்கும் என்பதில் ஐயமில்லை.

"வெறும் கதைப் பிரியர்களுக்கு நான் சொல்வதெல்லாம், கதையின் கருவை எப்படியாவது வருந்திக் கக்கிவிட்டுத் தப்பி னோம் பிழைத்தோம் என்று தப்பித்துக் கொள்ள வேண்டுமென்ற குறைந்தபட்சக் குறிக்கோளோடு எழுதப்பட்ட நாவல் அல்ல இது, நான் பிறந்து வளர்ந்து இன்றைய என்வயது அத்தனைக்கும் எனக்குப் பழக்கமான ஒரு சமூகத்தின் நாடித்துடிப்புகள், பூர்வீக வரலாற்று விளக்கங்கள், ஆசார அனுஷ்டானங்கள், சடங்கு சம்பிரதாயங்கள், விழாக்கள், விளையாட்டுகள், வாழையடி வாழையாய் வந்தடைந்த கதைகள் பாடல்கள், பழமொழிகள், பிராந்தியக் கொச்சை வார்த்தைகள், பேச்சு வழக்குகள், தொனி விஷேசங்கள், வாக்கிய அமைப்புகள் இந்தியாதியானவைகளையெல்லாம் கூடிய மட்டும் சிந்தாமல் சிதறாமல் கலாபூர்வமாய் வெளிப் பிரகடனம் பண்ண இங்கே கதை வித்தானது பக்க பலமாய்ப் பயன்படுத்தப்பட்டிருக்கிறது என்பதுதான்" 3 தமிழின் தரமான நாவலாசிரியர்களுள் ஒருவராகத் திகழும் நீல. பத்மநாபனின் மேற்கண்ட கூற்று, பிரதேச நாவலுக்குரிய முக்கிய பண்புகள் சிலவற்றைச் சுட்டிகாட்டுவதாக அமைந்துள்ளது.

(தொடரும்)

வெற்றிவரும் வரை...

இரா. வேலுச்சாமி

என்

இனிய இளைஞர்களே...

பூக்கள் உங்கள் மீது

போடப்படும் போதெல்லாம்

நீங்கள்

புன்னகைக்கிறீர்கள்...

அல்லது

பூரித்துப் போகிறீர்கள்...

ஆனால்...

கல்லெறி பட்டவுடன்

மட்டும்

கணநேரத்தில்

நீங்கள்

ஏன்

காய்ப்பட்டுப் போகிறீர்கள்...?

உங்கள்

முத்திரைகள் பதியும்போது

பல

முகத்திரைகள் கிழிபடலாம்...

ஆனால்

கூட்டமாகக் கூடினாலும் கூட

ஒட்டிக் கொள்ளாமல்

ஆற்றுமணல் மாதிரி

ஏன்

அந்நியப்பட்டே நிற்கிறீர்கள்...!

மலையைக் கிளப்பும்

மகத்துவம் இருந்தும்

பெரும்பாலான நேரம்

நீங்கள்

ஏன்

எலி வேட்டைக்காக

இணைப்பேற்படுத்துகிறீர்கள் . ?

நமது

இலக்குகள் இருப்பது

இன்னும்

எட்டாத துரம்தான்...

இருந்தாலும்

தோற்கப் போகிற

பந்தையக் குதிரைகளிடம்

நீங்கள்

துவண்டு போவதென்ன...?

தபால் துறையினரின்

தாமதம் மாதிரி

வெற்றி என்போதுமே

விரைவில் வருவதில்லை...

சில நேரம்

தப்பான முகவரிகளில்

தட்டிப்பார்த்து விட்டு

எப்போதாவது வந்து

சேரலாம்...

அதுவரையிலும்

கதவுகள் திறந்து

காத்திருக்கலாம்...

ஏனெனில்

வெற்றி என்பது

தபால் துறையினரின்

தாமதம் மாதிரி...!

(நன்றி: ஆனந்தவிகடன்)

WITH BEST COMPLIMENTS

FROM

... ராமல வசுமலிடுமலி
பாசுபுமலி பாடு
ANGLO ASIAN PESTICIDES

Distributors

Hemas Bros.
Akkaraipattu

அபிவிருத்திப் பாதையில் . . . .

யாழ்ப்பாணத்து நீர்வளம் குளங்களில் தங்கியுள்ளது.
காலந்தோறும் குளங்களை ஆழமாக்குவோம்.
குளங்களில் அதிகளவு நீரைத் தேக்குவோம்.
குளத்து நீர்ப்பெருக்கால் கிணற்று நீரைப் பெருக்குவோம்.
யாழ்ப்பாணத்து மூலவளம் பனைவளம் என்போம்.
பனையை அதிகமாக வளர்த்து பயனை நிறையப் பெறுவோம்.
வீதியோரங்களில் நிணல்மரம் நடுவோம்.
வீட்டுத் தேவைக்கு எலுமிச்சை, தோடை நடுவோம்.
விறகுத் தேவைக்கு சவுக்குமரம் நடுவோம்,
வயல்களிடையில் கிணறுகள் அமைப்போம்.
அறுவடைக்குப்பின் சிறு தானியங்கள் விதைப்போம்.
வெற்றிடங்களில் பப்பாமரம் நடுவோம்.
நெசவு வேலைக்குப் புத்துயிர் அளிப்போம்.

குளந் தோண்டல் மரம் நடுதல் பனையபிவிருத்தி
மில்லைவற் தொழிலகம் என்றும் உதவும்.
யாழ்ப்பாணம்

த. பெ. இல: 77 தொலைபேசி: 232333.

அச்சுப்பதிவு: அர்ச். செபஸ்தியார் அச்சகம், மட்டக்களப்பு
வெளியீடு : 'களம்' கலை இலக்கிய வட்டம், மட்டக்களப்பு.
களத்தில் வெளிவரும் ஆக்கங்களுக்கு அவைகளின் படைப்பாளிகளே பொறுப்பாளிகள்.